

De Ster

STANDBEELD VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH
OP HET TEMPELPLEIN TE SALT LAKE CITY,
UTAH, AMERIKA.

15 Juli 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 7

INHOUD :

	Blz.
Hoedt U voor valse Profeten, door J. Reuben Clark Jr.	195
Mijn schoonste ontmoeting, door Anaise Ghekiere	198
De heiligheid van het eeuwige huwelijksverbond, door Joseph Fielding Smith	202
Wat gij vragen zult..., door Ardith Kennely	204
De geschiedenis van onze Zendingen	215
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	216
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	217
Gebeurtenissen in de Zending	221

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,

Assistente: TINE PLAIZIER.

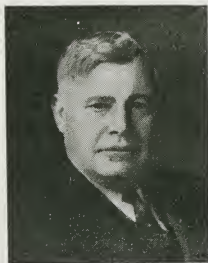
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F. 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Hoedt U voor valse Profeten

door President J. Reuben Clark Jr.
van het Eerste Presidentschap der Kerk.

... Indien er in onze geschiedenis ooit een tijd was, waarin wij ons moesten hoeden voor de verraderlijke invloeden en propaganda van de kerken der wereld en de atheïsten der wereld, dan is deze tijd wel nu.

Mijn broeders en zusters, ik verzoek U mij met Uw gebeden bij te staan, opdat wat ik zeggen ga de goedkeuring van onze Hemelse Vader mag wegdragen, en het ons allen ten goede zal komen. Ik denk nu aan de instructies, ons gisteravond gegeven door President McKay. Hij zeide, dat de plicht van een ouderling is te leren en te vermanen, en nu wil ik iets zeggen bij wijze van vermaning.

Een onzer artikelen des Geloofs zegt:

„Wij eisen het recht om de Almachtige God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle mensen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen.”

Dit is een groot beginsel, een beginsel, dat bij Gods kinderen van kracht is geweest sedert de vroegste tijden, waarvan wij een verslag bezitten. Het was tenge-

volge van dat beginsel, en de uitoefening van de door dit beginsel toegestane rechten, dat eenderde van de hemelse heerscharen opstond, teneinde het plan, hetwelk door God was aangenomen, omver te werpen.

Persoonlijk zou ik in geen geval de vrije wil van anderen willen beknotten. Ik gevoel, en geloof, dat de mensen moeten aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen. Dat is de geest van het priesterschap, het priesterschap, hetwelk wij bezitten. Het priesterschap dwingt nooit, God dwingt het intellect nimmer. Hij doet er zelfs geen poging toe.

Indien ik duidelijker mag zijn, zou ik willen opmerken, hoe verschillend dit beginsel is van dat van een grote kerk, die zegt, of haar leidende personen in hun eed laat zeggen, dat zij alle ketters zullen aanvallen en vervolgen, wat zij gedurende eeuwen ook gedaan hebben.

In de Schrift heeft de Here ons gezegd, dat er twee kerken zouden zijn in het laatste der dagen. Johannes de Openbaarder sprak van de grote kerk met wereldlijke macht, welke over de koningen der aarde zou heersen — hij sprak er van als Babylon, de Moeder der Hoeren. Nephi sprak er van als de grote en verschrikkelijke kerk. Ik zal niet zeggen, welke kerk het is, hoewel ik voor mij zelf een goed en zeer duidelijk beeld gevormd heb. Ik wil echter opmerken, dat de Schrift zegt dat de andere kerk een zwakke kerk is, een kerk, die door God geholpen moet worden, teneinde te kunnen blijven bestaan. Wij zijn zeker niet de grote kerk, want geen koningen zijn aan onze macht gebonden. Wij zijn de andere kerk.

Nu vallen onze vijanden onze Kerk aan of trachten haar aan te vallen. De tijd laat niet toe, dat ik alle teksten lees, welke ik hier voor mij heb, en betrekking hebben op wat in het laatste der dagen zal gebeuren. Ik wil Uw aandacht echter vestigen op wat de Heiland in de Zaligsprekingen zeide:

„Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapskleeders tot u komen maar van binnen zijn zij grijpende wolven.“

Matt. 7 : 15.

Het volk op het westelijk vasteland gaf hij dezelfde vermaning. Ook vestig ik Uw aandacht op de afscheidswaarden van Paulus aan de Efeziërs:

„Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot U inkomen zullen, die de kudde niet sparen. En uit uzelfen zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.“

Hand. 20 : 29-30.

Gaarne zou ik eveneens voorlezen, wat Paulus tot Timotheus zeide, doch de tijd laat het niet toe, maar ik zal U wel lezen wat Moroni tot Mormon zeide. In het twee en dertigste vers van het achtste hoofdstuk van Mormon lezen wij:

„Ja, het zal komen in eenen dag, wanneer er kerken gebouwd zullen worden, welke zeggen zullen: Komt tot mij, want voor uw geld zullen uwe zonden vergeven worden.“

Mormon 8 : 32.

De roofzuchtige wolven zijn onder ons, ja, zelfs onder onze eigen leden, en deze zijn meer nog dan buitenstaanders wolven in schaapskleeders, omdat zij het priesterschap dragen en zodoende de waarheid verdraaien. Wij moeten voor hen oppassen en vooral waar het gaat om degenen, die aangewezen zijn de jeugd te onderwijzen.

Hier wil ik enige woorden wijden aan de kerk en de organisaties onder ons, die alles in het werk stellen om onze jonge mensen te misleiden. Er zijn zowel kerkelijke- als wereldse organisaties, wier methode om de jeugd te winnen steeds duidelijker wordt.

Zij beginnen met de vriendschap te winnen van onze jonge mensen, evenals van degenen, die het Aäronisch Priesterschap dragen. Zij kweken deze vriendschap aan, vragen dan onze leden bij zich thuis, waarna ze hen medenemen naar hun feestavondjes en hun klassen, en voor zij, of wij, het weten, zijn deze jonge leden en priesterschapsdragers ons ontglipt.

Wat zeggen deze organisaties? Wat ik nu ga zeggen is geen veronderstelling, maar op feiten

gebaseerd. Zij zeggen: „Voel je je in je Kerk soms niet wat verlegen of niet op je gemak, omdat je rookt of bier drinkt?” „Oh, ja,” is dan het antwoord. „Wel, in onze kerk geeft dat niet. Dat heeft niets met godsdienst te maken. Kom maar bij ons.”

Zo nemen zij onze leden in hun midden op; onze leden drinken wat en roken zoveel zij willen. Ten slotte vallen alle bezwaren weg en zijn de leden voor ons verloren. Deze organisaties bouwen in sommige plaatsen amusementslokalen. In een onzer zendingsvelden gebeurde het, dat zij vlak naast onze Kerk zulk een gelegenheid bouwden, waar zij op dezelfde tijd, dat wij onze diensten houden, amusement aanboden, die niet in overeenstemming was met onze idealen. Het is natuurlijk een buitengewoon geval, doch een dergelijke situatie bestaat, en er zijn vele plaatsen, waar dergelijk amusement onder dezelfde omstandigheden wordt geboden.

Zij vertellen onze mensen, dat het Woord van Wijsheid niets te maken heeft met werkelijke godsdienst — absoluut niets. Daarna zeggen zij, dat, wanneer je gezondigd hebt, je deze zonde kunt belijden, een boete betalen en dan is uw zonde vergeven.

Volgens het beginsel, dat de wens de vader der gedachte is, verklaren zij, dat onze godsdienst niet kan bestaan, omdat het voor de mensen te moeilijk is naar de regels er van te leven. Daarom zal onze godsdienst in verval geraken en geheel verdwijnen. Hun koortsachtige activiteit tegen de Kerk spreekt deze verklaring tegen. Als ik over deze verklaring nadenk is een van de vele

antwoorden, die daarop gegeven kunnen worden, wel dit dat onze Kerk opgericht is om nimmermeer omvergeworpen te worden, en dat dit Evangelie nimmer aan een ander volk gegeven zal worden. Ten tweede is het herstelde Evangelie meer dan wat zij met godsdienst bedoelen. Wanneer zij over godsdienst spreken, bedoelen zij daarmee voornamelijk de verwantschap van God met de mens; alle vragen betreffende de verwantschap van de mense onderling zijn uit hun godsdienst verdwenen. Ons plan is evenwel een plan van leven en zaligheid, met inbegrip van niet alleen de verwantschap tussen God en de mens, doch ook, zoals ik reeds zeide, de verwantschap van de mensen onderling door de eeuwen heen, en de goddelijke bestemming, welke God voor Zijn rechtvaardige kinderen heeft bereid.

Er zijn er onder ons, zoals er geweest zijn sinds de eerste dagen van het Christendom, die verklaren, dat de God van het Oude Testament niet die van het Nieuwe Testament is, want de God van het Oude Testament is verdwenen. Ik heb nimmer goed kunnen begrijpen hoe deze mensen dit denkbeeld in overeenstemming hebben kunnen brengen met de verklaring van de Heiland, dat Hij slechts deed wat Hij de Vader had zien doen, en dat Hij niets anders predikte dan wat de Vader Hem had geleerd. Degenen, die de God van het Oude Testament willen verdrijven, moeten dus de Christus verloochenen om dit te kunnen doen. Deze andere kerken schijnen God alleen maar te zien als een God der wrake, Die er op uit is Zijn

(Vervolg op blz. 212)

Mijn schoonste ontmoeting

door Anaise Ghekiere.

*

In onderstaand artikel vertelt Zr. Ghekiere hoe zij tot de Kerk toetrad. Zij was in een streng Katholiek Vlaams gezin opgevoed, zo zelfs, dat zij op het punt stond zich in een klooster te begeven, toen zij de „Mormoonse” zendelingen ontmoette.

*

Opgedragen aan alle Zendingen, uit dankbaarheid voor hun oprechte liefde en eindeloos geduld in mijn zoeken naar de Waarheid!

Heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen mijn leven veroverd, dan komt dit eenvoudig, omdat ik weet en geloof, dat zij alleen de enige, ware Kerk van Christus is. Hoe ik tot deze vaste en levendige overtuiging gekomen ben, wil ik graag in dit relaas belichten.

Uit een sterk Katholiek Vlaams geslacht gesproten, genoot ik reeds van in het wiegje de Christelijke lichtstralen. Onze stamboom getuigt van de stamtrouwe Christelijke familie, onvoorwaardelijk gehecht aan het voorvaderlijk geloof, verkleefd aan de Rooms-Katholieke Kerk en haar priesters.

Mijn opvoeding, te samen met mijn intellectuele vorming, was

dan ook streng Katholiek. De godsdienst heeft mij van mijn prilste jeugd één blijvende indruk gegeven. In Vlaanderen immers planten priesters en zusters-lerarissen de Katholieke overtuiging diep in de jonge, ontvankelijke kinderharten, en moeders en vaders geven dit kostbaar bezit als een erfenis aan hun kinderen. Godsdienst was dan ook op school mijn geliefkoosd vak. Door mijn kennis van de Latijnse taal smaakte ik beter de kerkelijke liturgie. Ik studeerde de Katholieke Geloofs-Genade-Zedeleer en Apologetica. Reeds vroeg werd ik actief lid in de kerk en veroverde in het Apostolaat der Katholieke Actie en in de Eucharistische kruistocht een leidende rol. Het kon dan ook moeilijk

anders, dat, onder invloed van zulk milieu, in mijn rijpend kinderhart een verlangen groeide om mij geheel in dienst te geven van God en Zijn kerk. Geestelijke vorming op alle gebied voedde voortdurend mijn Katholieke ascese. Het kloosterleven, door de Katholieke Kerk als hoogste levensideaal gesteld, deed mij er toe besluiten eens die staat te omhelzen. Zo wachtte ik geduldig van 1941 tot 1948 en beschouwde die tijd als een tijd van verborgen leven en voorbereiding. Gedurende de Nieuwjaarsmaand 1943 maakte ik voor het eerst kennis met het klooster van mijn ideaal, een slotklooster, waar achter de muren en getraliede vensters een streng contemplatief leven geleid wordt. Sinds die datum bleef mijn liefde zich daar nestelen en toen ik mijn studiën voltooide, uitte ik moeder mijn wens. Moeder begreep me best, maar haar moederliefde kon het niet eens worden met de Evangelische volmaaktheid, zoals de Katholieke Kerk deze leert. Discussie's met geestelijken en andere personen hadden geen invloed op mijn ouders, noch op mijn moeder vooral.

Hoe heel anders vallen mense-lijke dromen uit, als Gods droom er anders over is. Sterk was mijn geloof in Gods beschikkingen; Zijn wil verkoos ik boven alles. Zo werd ik lerares in diverse onderwijsinstellingen. Maar, niet-tegenstaande mijn activiteit, bleef ik vasthouden aan de contemplatie. Plots kwam in mijn leven een gebeurtenis voor, die reeds de kiemen droeg van een totale lottewending. Op 16 Januari 1948 werd ons gezin ingeschreven in het bevolkingsregister van Gent,

de Universiteitsstad. Ik bleef onderwijzen in de stad van mijn jeugd en logeerde in een home. Daar, door contactname met jonge mensen, ontdekte ik voor het eerst de mogelijkheid geloofstwijfel te hebben aangaande de dogma's van de Katholieke Kerk. Dat hinderde echter mijn overtuiging niet, dat de Katholieke Kerk mij de waarheid gaf, en ik bijgevolg alles aannam, wat zij leerde. Ik besepte ook maar al te goed de lauwheid, de onverschilligheid en de vijandige gezindheid van de overgrote meerderheid der mensen ten opzichte van het Christendom, zelfs onder naam-Katholieken. Mijn besluit om mij aan alles te onttrekken en voortaan te leven in vereniging met Jezus en te offeren tot heil van de afgedwaalde zielen, werd hechter en sterker. Een schielijk, zeer pijnlijk en tragisch verlies van een hoogstaand priester, die mijn geestelijk leven leidde, overweldigde mij en maakte mij een tijd radeloos... Tot het mij duidelijk werd, dat het Gods wil was op geen mens te steunen, maar mijn toekomst alleen aan Hem toe te vertrouwen. Ik begreep toen nog niet Gods plan. Geestelijken gaven mij woorden van troost en wakkerden mij aan: Nu is het, dat U het dichtst bij Uw roeping, het kloosterleven, staat. Tracht — volmaakt — ten uitvoer te brengen, alles, wat hij U leerde. Dan zult U in de wil van God zijn en in Gods liefde. Op 15 September zou ik het slotklooster binnentreden. Mijn uitzet was klaar, alle bewijsstukken ingediend. In een brief kondigde ik moeder mijn vertrek aan en wees op haar moederoffer en mijn kinderoffer, die we samen in

liefde zouden brengen; daarbij vroeg ik mijn ouders om een schriftelijke toelating. Die toestemming bleef uit... Toch dreef ik door... Afscheidsfeestjes werden gehouden. Ik zei vaarwel aan mijn vele vrienden in een laatste intiem samenzijn, vaarwel mijn verscheidene activiteiten, mijn dierbare scholen, mijn geliefde leerlingen... Het bovenmenselijke bleef nog te doen: het vaarwel thuis. Met een angstig hart, bewust, dat deze laatste dagen zeer zwaar zouden wegen, kwam ik thuis. Met een angstig hart, been droevige stemming; nog drukkender werd het toen familieleden op bezoek kwamen.

De leer van de Kerk was voor mij de leer van God. Ik kon maar niet begrijpen dat iemand, die zich waar Katholiek noemde, zich tegen mijn roeping durfde verzetten. In die dagen, het hart gebroken, boog ik het hoofd, omdat ik in alles de wil van mijn Vader wilde erkennen. Ik voelde, dat iets zou gebeuren, iets groots. Ik wachtte...

Toen, op dit meest critieke tijdstip, is in mij het Licht verschenen. Begin Augustus ontmoette ik twee Mormoonse zendelingen. Eén overhandigde mij een prentkaartje, waarop vermeld de Artikelen des Geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dát was de eerste contactname met de Evangelie-boodschap. Daarna volgden talloze gesprekken en het bijwonen van de bijeenkomsten. Aanvankelijk vond ik de leer, die zij verkondigden, zeer vreemd, en geheel wantrouwig aanhoorde ik hen met een overtuiging, dat mijn geloof niet zou verduisterd worden door valse

schijnwaarheid van een nieuwe dwaalleer. Mijn doel immers was, die verdwaalden te onderwijzen in de waarheid van het Katholicisme; daarom verdedigde ik mijn godsdienstige opvatting volgens de leerstellingen van de Roomse Kerk. Met een gevoel, dat meer was dan louter nieuwsgierigheid, verdiepte ik mij tegelijk in het Mormonisme, want hun getuigenis van de waarachtigheid van hun Kerk maakte op mij een diepe indruk. Er kwam een geweldige schommeling in het niveau van mijn zieleleven. De vraag: „Is de Rooms Katholieke Kerk de enige, ware Kerk?“ hield mij gevangen.

Onmiddellijk kwam de reactie: het verbod van Katholieke zijde. „Iemand, die buiten het Katholicisme staat, mag een onderzoek instellen. Een Katholiek niet. Hij moet geloven, dat zijn Katholicisme de waarheid is, en dat alle andere geloofsbelijdenissen slechts brokstukken van de waarheid bevatten. Heeft een Katholiek twijfel met een of ander uit zijn leer, dan is het hem verboden de waarheid te zoeken buiten het Katholicisme.“

Mij werd geboden alle betrekkingen met hen af te breken, omdat hun leer een warboel was van onsamenhangende dingen, een grofzinnelijk veelgodendom. Mijn verhouding tot mijn God en Schepper mocht niet een soort diletantisme zijn... Mijn eeuwig geluk stond op het spel... Maar noch waarschuwingen, noch gesprekken met theologen en geestelijken brachten enige oplossing in mijn geloofscrisis. In zulk een toestand durfde ik het klooster in geen geval binnentreden. Rusteloos zocht ik nu dé waarheid.

Ware godsdienst moest de grondslag van mijn leven worden. En mijn geest hongerde naar de waarheid.

De schoonheid van de Katholieke eredienst overwint menig gevoelig hart en de meesten weten enkel door „traditie” hun Katholiciteit te motiveren. Met het lidmaatschap in de Roomse Kerk heeft men impliciet deel aan het geloof der Kerk; dus voor de grote massa, ontslagen te zijn van de noodzakelijkheid persoonlijk op de hoogte te zijn van de geloofsleer, is dit een gemakkelijke oplossing. Ik besepte nu eerst, dat ik mijn geest steeds gevangen gezet had binnen de dogma's en onder het autoritair gezag van de Kerk en dat de vormenschoonheid steeds mijn hart had bekoord.

Gods Geest schrijdt zacht en krachtig. In deze periode van godsdienstige ommekeer las ik, zonder vooroordeel, de Bijbel, Christus' getuigenis aan de wereld, het Boek van Mormon, de Paarl van Grote Waarde, Leer en Verbonden en de Artikelen des Geloofs van Dr. Talmage. De waarheid, die ik volgde en tot het einde toe volgen wilde, geldde nog alleen. Met groot geduld toonden de Heiligen der Laatste Dagen mij de weg der waarheid. Onze gesprekken eindigden gewoonlijk aldus: „Ga in geloof op Uw knieën, zuster, en vraag God in Jezus' naam om een getuigenis van de waarheid.” Er ging van de zendingen licht en kracht uit. Christus, op aarde teruggekeerd, zou niets anders prediken. Gods' Geest bezielde hen werkelijk. Mijn wijze van denken en voelen veranderde geheel. Het was alsof de zon door-

brak en ik een nieuw, onbekend landschap voor ogen zag, dat ik weldra zou betreden. Ik had het rein en eenvoudig Evangelie ontdekt. Hoevelen zoeken niet de waarheid heel ver, buiten hen, terwijl zij sluimert op de bodem van hun hart; de kleinen echter, de nederigen, vinden ze het eerst. Studie bracht mij de zekerheid, dat veranderingen ontstaan waren in de leerstellingen van de Christelijke Kerk in de loop der tijden; de voorspelde afval was gekomen, de eenvoudige beginselen en verordeningen van de oorspronkelijke Kerk, als de doop, het Avondmaal, de oplegging der handen om de gave des Heiligen Geestes te ontvangen, waren gewijzigd en omkleed met uitgebreide ceremoniën. Ook de organisatie van de Kerk onderging veranderingen. Waarheid en vervalste waarheid gaat niet samen.

Toen een bejaarde Catechiste mij schreef, dat de Katholieke Kerk inderdaad een kerk van mensen is en altijd zal zijn, en juist daardoor haar onfeilbaarheid en goddelijk gezag nog schitterender wordt, daar zij op menselijke en ellendige krachten rust, werd mij de dwaling der Roomse Kerk des te duidelijker. Neen, niemand die in alle oprechtheid en nederigheid naar de waarheid streeft, kan opzettelijk deze loochenen, zoals zij in haar volke klaarheid onthuld wordt door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen: Dat het Eeuwige Evangelie opnieuw zou verkondigd, het Priesterschap hersteld en alles tot zijn oorspronkelijke orde zou teruggebracht worden. Ik trok een parallel tussen de voorspellingen

(Vervolg op blz. 220)

DE HEILIGHEID

van het eeuwige Huwelijksverbond

door Joseph Fielding Smith
van de Raad der Twaalven.

*

UITTREKSELS

van een toespraak, gehouden tijdens
een der diensten van de jaarlijkse
algemene conferentie te Salt Lake
City, Utah, Amerika, door
President Smith.

„En vele scharen volgden Hem, en
Hij genas ze aldaar.

„En de Farizeën kwamen tot Hem,
verzoekende Hem, en zeggende tot
Hem: is het een mensch geoorloofd
zijne vrouw te verlaten, om allerlei
oorzaak?

„Doch Hij, antwoordende, zeide. tot
hen: Hebt gij niet gelezen, Die van
den beginne den mensch gemaakt
heeft, dat Hij ze gemaakt heeft man
en vrouw?

„En gezegd heeft: Daarom zal een
mensch vader en moeder verlaten, en
zal zijne vrouw aanhangen, en die
twee zullen tot één vleesch zijn;

„Alzoo zij niet meer twee zijn, maar
één vleesch. Hetgeen dan God samen-
gevoegd heeft, scheidde de mensch
niet.”

Matt. 19 : 2-6.

Allereerst wil ik Uw aandacht
vestigen op het feit, dat de Heer
gezegd heeft, wanneer een man
en vrouw volgens 's Heren wil
en met Zijn goedkeuring in het
huwelijk verbonden worden, zij
dan één worden, één vlees. In dit
gebod wijst niets er op, dat daar-
mede slechts bedoeld wordt tot
de dood hen scheidt. De Heer
leerde, dat het huwelijk eeuwig

is, want Hij zegt: „...zij zijn niet
meer twee, doch één vlees.” Laat
ons dat vooral niet vergeten.
Ik lees U nu voor, welke instruc-
ties Hij de Farizeërs verder gaf:

„Zij zeiden tot Hem: Waarom heeft
dan Mozes geboden eenen scheidbrief
te geven, en haar te verlaten?

„Hij zeide tot hen: Mozes heeft van-
wege de hardigheid Uwer harten U
toegelaten Uwe vrouwen te verlaten;
maar van den beginne is het alzoo
niet geweest.”

Matt. 19 : 7-8.

Nu wil ik U wijzen op de beloften, welke een man en een vrouw aangaan wanneer zij in het huwelijk worden verbonden door de Heer of een dienstknecht des Heren, die in Zijn naam handelt. De Heer heeft ons dit geopenbaard, wat ik U nu zal voorlezen uit Leer & Verbonden, afdeling 76 : 54-60. Hij heeft gezegd van degenen, die Zijn geboden bewaren en getrouw nakomen, waardoor zij verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte:

„Die zijn het, welke de Kerk van de Eerstgeborene zijn.

„Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft;

„Die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn, welke van Zijne volheid en Zijne heerlijkheid ontvangen hebben,

„En Priesters des Allerhoogsten zijn, naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeboren Zoon was;

„Daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods;

„Daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige, allen zijn hunner en zij zijn van Christus en Christus is van God;

„En zij zullen alle dingen overwinnen.”

Dit is de leer, door de Here gepredikt aan de farizeërs.

De profeten, Zijn dienstknechten, predikten dezelfde leer.

Paulus schreef aan de Heiligen te Rome:

„Want indien gij naar het vleesch leeft, zoo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zoo zult gij leven.

„Want zoo velen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.

„Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!

„Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

„En indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

„Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.

„Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods.”

Romeinen 8 : 13-19.

Nu wil ik mijn broeders en zusters, die in de Tempel in het huwelijk verbonden werden, op het hart binden nimmer te vergeten, welke grote zegeningen daar op hun hoofd bevestigd werden: Dat de Here hun door hun getrouwheid het recht heeft toegekend zich Zijn zonen en dochters te noemen en mede-erfgenamen te zijn van Jezus Christus, die eens alles zullen bezitten wat de Vader het Zijne noemt.

En toch zijn er in de Kerk leden, die dit niet begrijpen. Als zij voor tijd en alle eeuwigheid in het huwelijk zijn verbonden, en aldus toegang hebben verkregen tot de Kerk van de Eniggeborene des Vaders, laten zij toe dat er dingen in hun leven komen, die hen van elkander verwijderen. Zij vergeten het verbond, hetwelk zij voor alle eeuwigheid met elkander maakten, en niet alleen dat, zij vergeten ook het verbond, dat zij hierdoor met hun Hemelse Vader aangingen. Ik zeg U, mijn broeders en zusters, dat het niet zo eenvoudig is een verbond met onze Hemelse Vader te verbreken. En dat doen toch de echtparen, die uiteen gaan.

Ik zeg U, mijn broeders en zusters, dat er in deze Kerk nimmer

(Vervolg op blz. 213)

„Wat gij vragen zult.....“

naar het Engels Ardith Kennely.

Een verhaal uit de eerste jaren van het bestaan der Kerk

De jonge vrouw in het grote bed bewoog zachtjes om het kindje naast zich niet wakker te maken. Zij lag daar en keek naar de deur, die toegang gaf tot de keuken. De klok tikte vrolijk, doch overigens was het heel stil in de kamer. Mevr. Andersen was zeker boven haar boek in slaap gevallen. Waar zou Eric zijn? Het was al zo lang geleden, dat hij naar de stad vertrok. En als het sneeuwde was het overal zo stil.....

Zij strekte de armen boven het hoofd en staarde naar de zoldering. Ha, daar hoorde ze zijn stap in de gang. Zij had hem niet horen binnen komen. Misschien was hij niet gegaan of had zij geslapen. De stappen kwamen voorzichtig nader, op die eigenaardig-onhandige manier van grote mannen, die trachten op hun tenen te lopen. Zij was plotseling erg trots op hem en wenste vurig, dat hij vlug binnen zou komen, zodat zij hem zou kunnen zien. De lieverd — hij probeerde altijd zo zacht te doen.

Haar echtgenoot draaide de deurknop om, opende de deur en keek naar binnen. Anna deed alsof ze sliep.

—o—

Het late zonlicht viel door de witte gordijnen en speelde over de vloer. Het verguldde het bed, danste over de vrolijk gekleurde deken, die als spreidienst deed, en vloeide op de muur uit in alle kleuren van de regenboog. Nog een ogenblik, dan zouden deze zonnestralen zachtens aan hun glans verliezen en een bleek licht leggen over Anna's gouden vlecht, en in de grote, groen-blauwe ogen gouden vlekjes toveren. Dan zou zij deze tegen het te felle licht beschermen met haar lange, donkere wimpers. En als dan de duisternis ingevallen was, zou hij de kleine lamp met de nieuwe kap aansteken. Mevr. Andersen zou haar het avondeten brengen, en Eric, naast haar bed gezeten, zou er op letten, dat zij wel voldoende at. Wanneer hij dan nog een blok op het vuur zou hebben

gelegd, zou zij hem de baby laten vasthouden, waarna hij zou vertellen over zijn tocht naar de stad. Er was niet veel te vertellen, maar zij was overdag zo alleen. Hij dacht altijd aan iets, wat haar zou opvrolijken.

Hij bukte zich en kuste haar, waarop zij vlug de ogen opende, met een glimlach om zijn verbazing. „Was je al wakker?“ „Al een hele tijd. Ik hoorde je op je tenen door de gang lopen. Het was zo grappig — je deed zo je best zacht te lopen.“

„Slaapt het kleintje?“

„Oh ja, hij slaapt zo veel. Is het geen lieve schat?“

Eric boog zich over het bed en raakte een der kleine babyhandjes aan.

„Hij is wel erg klein, hè?“ zei hij met een wat verlegen glimlach. „Mij lijkt hij tenminste erg klein.“

„Maar de meeste babies zijn nog kleiner. Gracie's kindje woog maar vier en een half pond. En het onze weegt tweemaal zo veel!“

„Hij zal ook groot worden, denk ik, even groot als ik. Onze hele familie is groot. Dat is al vele geslachten zo geweest.“

„Ik zal heel trots zijn op een grote zoon. Men zal hem de „jonge Eric“ noemen, zoals jij nu genoemd wordt.“

„En ik zal de „oude Eric“ zijn, zoals vader nu,“ zei hij ongelovig. Werd men werkelijk oud?

Zij keek peinzend naar hem op. „Je bent naar de stad geweest, niet?“

„Ja, ik heb geboft, want ik behoefde niet te lopen. Tom Edwards nam me een eind mee in zijn slee.“

„Die goeie, oude Tom.“

Hij was de enige vriend, die hun gebleven was, behalve dan Mevr. Andersen, de vriendelijke, oude vrouw, die gezegd had, dat het haar niet schelen kon wat zij waren en tot welke kerk zij waren togetreden of wat de mensen dachten. Zij kon het niet zien, dat die arme Anna Johnson hulp nodig had, terwijl niemand een hand naar haar uitstak. Zij was zelfs

gebleven na de geboorte van het kind, zeggend, dat niemand beter voor een jonge moeder kon zorgen dan een vrouw. Eric had in het zijkamertje een bed voor haar in orde gemaakt en daar sliep zij nu. Vier dagen was zij nu al hier. Anna keek naar haar zoon. Slechts vier dagen! Zij had het gevoel als was hij altijd bij haar geweest, zoals Eric.
 „Ik heb wat voor je meegebracht.”
 Zij opende haar ogen wijd. „Oh, Eric, jongen. Dat had je niet moeten doen.”
 „Doe je ogen dicht.” Met onhandige be-

wegingen maakte hij een pakje open, waarbij hij zo weinig mogelijk lawaai trachtte te maken. „Zo, nu mag je kijken.”

Zij hield de adem in en strekte de hand uit naar het bundeltje kant.

„Oh, Eric, wat prachtig! En fluwelen lint!”

„Hier.” Hij schoof een goedkope, glinsterende armband over haar pols.

„Oh, jongen, wat mooi!” Zij bewoog haar pols en keek naar de stralen, die het smalle bandje uitzond. Wat was hij lief! Met een impulsief gebaar streekde zij hem over het donkere haar. Hij greep die hand en kustte de smalle vingers.

„Vind je het prettig?”

„Het is heerlijk, maar het is te veel. Veel te veel.”

Anna lag met wijd open ogen. . . .

Nu stond de zon op het punt onder te gaan, een laatste straal gleed over haar gouden vlechten en bracht kleine vlekjes in haar ogen.

„Anna,” zei hij plotseling. „Ik houd zo veel van je.”

Zij lachte vrolijk, terwijl haar wangen met een gloed werden overtoegen.

„Werkelijk, Eric?”

Hij keek haar niet aan. „Zo veel,” was zijn op langzame toon gegeven antwoord. „dat niets anders er toe schijnt te doen. Wij zullen er samen wel komen, nietwaar?”

De gordijnen bewogen zacht, een koel windje kwam de kamer binnen. Anna verbeeldde zich de sneeuw te kunnen ruiken, een reine, witte geur. Eric stond op en sloot afwezig de gordijnen. „Je zult het koud krijgen.”

Zij keek hem ernstig aan. „Eric,” zei ze, „heb je vandaag in de stad je vader gezien?”

„Ja,” hij kwam terug en ging weer zitten.

„Sprak je hem aan?”

„Ja, natuurlijk.”

„Gaf hij je antwoord?”

„Nee,” hij slikte. „Nee, hij gaf me geen antwoord, Anna.”

„Wie zag je nog meer?”

„Allemaal. Jan en Hilde.”

„Vroegen zij naar het kind?”

„Zij spraken evenmin tegen me, Anna.”

„Oh.” Er was een pijn in haar keel en haar ogen stonden smartelijk. „Vroeg je nog naar Gracie?”

„Ik vroeg er de winkelier naar. Hij zou anders ook niet met me gesproken hebben, maar er was niemand, die het kon zien. Hij is werkelijk een aardige, oude man. Hij zei, dat ze ernstig ziek was. Het gaat niet goed met haar.”

„Heb je nog iets van haar kindje gehoord?”

„Niet veel. Het is erg zwak, geloof ik.”

„Ik wou, dat ik naar haar toe kon gaan, Eric.”

„Dat weet ik, Anna, maar het gaat met geen mogelijkheid.”

De jonge vrouw glimlachte somber. „Dat weet ik,” gaf ze toe. „Zelfs wanneer ik kón gaan, als ik er toe in staat was, dan nog zou zij mij niet binnen laten.”

„Natuurlijk zou ze dat wél doen, Anna.”

Zij schudde het hoofd. „Oh nee, dat zou ze niet doen. Ik stuurde Tom Edwards naar haar toe met dat rose capeje, dat ik voor haar kindje maakte, en zij zond het terug.”

„Je houdt veel van haar, niet Anna?”

Zij sloot de ogen. „Zij woonde naast

ons. We maakten samen poppenkleertjes en hadden samen een speelplekje in een hoge boom. We gingen samen naar school. En zij sliep naast me in dat grappige bedje, dat ik van grootvader uit Londen gekregen had, en bij haar sliep ik in het grote bed naast haar en Gwendolyn.” De tranen druipen onder de lange wimpers uit en zij veegde ze weg met haar hand. „Gwendolyn was al zo oud. Negentien. En wij waren zo klein. Als Gwendolyn ingeslapen was, lagen wij nog lang te fluisteren, over mijn chinese theeserviesje en over onze poppen en hoe mooi wij zouden zijn als we eenmaal groot waren; hoe wij ons haar zouden dragen en over tante's zijden jurk, die steeds van kleur wisselde als zij zich bewoog, en over Gwendolyn's aanstaande.” De tranen vloeiden nu rijkelijk.

„Oh, mijn liefste,” Eric boog zich over haar heen en legde zijn hand op haar smalle schouder.

„We hielpen elkaar's haar op te steken. Ik leende haar mijn oorhangers en zij gaf mij wat van haar parfum op mijn zakdoek.” Ze zuchtte diep. „En toen trouwde ik met jou en zij met neef Jim. Ik was zo gelukkig. Onze trouwvrouwen werden van dezelfde rol zijde gemaakt, prachtige witte zij. Waren ze niet prachtig, Eric? Ik zei: Gracie, nu ben je familie van me geworden. Dat heb ik altijd gewenst.” Zij bewoog het hoofd op haar kussen. „Onze babies — herinner je je, Eric, hoe zij in 't begin 's middags hier placht te komen en wij dan samen naaiden? We hadden alles precies gelijk. Herinner je je de jasjes en truitjes van blauwe wol? En al dat borduurwerk en de linten en de rest? Het was als naaiden we weer voor onze poppen.”

„Ik weet het, maar je moet niet...”

„En later, Eric, toen wij de Ouderlingen ontmoetten en leerden... en nadat wij...”

„Nadat wij ziende gemaakt waren na blind geweest te zijn,” vulde Eric aan.

„Zij... oh, Eric, zij wilde niet meer tegen mij spreken!”

„Maar lieveling...”

„En ik heb zelfs haar kindje niet gezien!”

Hij trok zijn stoel dichterbij het bed. Zij was zo jong en weerloos, zo verdrietig en gepijnigd.

„Eric, waarom willen ze niet luisteren?”

Zij keek hem aan, een smartelijke vraag in haar grote ogen. „Al die mensen, die toch van ons hielden? Gracie en je vader?”

„Ik weet het niet. Ik deed zo mijn best met vader. Dat weet je.” Zij knikte, denkend aan de verschrikte blik van de oude man, toen Eric hem van hun doop verteld had. „Dat niet, Eric,” had hij gezegd: „Het is zondig, zeg ik je. Zelfs de stad, die zij de laatste jaren in de woestijn hebben gebouwd, is vol zonde. Het is Satans kerk, kun je dat niet zien? Dat kan je je vader toch niet aandoen? Alleen God weet hoe ik mijn best gedaan heb je op de goede manier op te voeden.” En Eric had geantwoord:

„Dat deed U, vader. Ik ben rein, sterk en eerlijk, zoals U mij graag ziet. Ik geloof, dat het juist door U was, dat mijn geest dit grote, nieuwe licht kon omvatten. Vader, indien ik U slechts kon doen begrijpen! U weet, dat ik altijd met alles bij U kon komen, laat mij nu ook tot U komen met dit wonderlijke, dat in mijn leven is gekomen!”

Zijn vader had hem alleen maar aangezien met ogen vol pijn. „Ik kan niet, ik kán niet. Ik wil niet naar je luisteren, zeg ik je. Het is slecht en zondig. Ik wil niet luisteren! Oh, Eric, Eric!”

„Maar vader...”

„Zeg me, dat je het niet gedaan hebt.

Zeg me, dat je het niet deed, zeg ik je!”

„Maar ik heb het wél gedaan. En Anna ook. En wij verheugen ons er meer over dan wij kunnen zeggen.”

„Moogt ge dan verdoemd worden!” had de oude man heftig uitgeroepen. „En mogen de duivels, die je naar de hel hebben gelokt, verdoemd worden!” Hij staaarde hen wederom aan. „Ga mijn huis uit, jullie — jullie vervloekte Mormonen!”

Buiten de deur hadden zij zich tegen elkaar aangedrukt, beiden heel bleek en bevend, Anna een beetje akelig van het vreselijke van dit alles. Dat was in de zomer; nu was het winter. Zij herinnerde zich hoe zij Ouderling Larsen tegen gekomen waren op weg naar huis. Hij was uit de naburige stad gekomen om hen te bezoeken. Zij hadden hem uitgenodigd met hen mede te gaan om het avondeten te gebruiken.

Tijdens de maaltijd was Eric erg stil geweest. Plotseling had hij toen met vreemde, vragende stem opgemerkt: „Ik vraag me af of het werkelijk de moeite waard is, dat Anna en ik al dit verdriet doormaken? Vanmiddag heb ik mijn vader opgegeven. Ik koos tussen hem en mijn godsdienst.” Hij trok kringetjes op het tafelkleed. „Ik houd van mijn vader,” zei hij eenvoudig.

En toen had de jonge zending met stralende ogen verteld van de dingen, welke zij behoorden te weten, dingen, die zij diep in hun hart reeds wisten, doch in deze droevige tijd vergeten hadden. Hij vertelde hun van het leven en van wat het leven je kan aandoen en van geloof. Veel sprak hij over geloof, en sterk en eerbiedig over getrouwheid aan Christus, zelfs tot in de dood. En daarna was het gemakkelijker — gemakkelijker, ja, maar toch nog steeds hard.

Eric stond op en legde nog wat hout op het vuur. „Het wordt donker. Zal ik de lamp aansteken?”

De schemer was ingevallen als een reine, violette sluier, doorweven van de scherpe geur van het woud en de sneeuw. „Nee, Eric, laat ons nog even schemeren. Het is zo heerlijk rustig.”

Hij kwam terug en nam haar hand. „De kleine wordt wakker,” zei hij. „Kijk! Hij gaat huilen.”

Zij keerde zich om en richtte zich op een elleboog op. Het kindje lag stil en zoet in een wollen deken, het gezichtje gerimpeld en rose, waarboven het haar

glansde als goudig dons, de oogjes stijf gesloten, het mondje klein en levend. Ze raakte het zachte gezichtje voorzichtig aan en liefkoosde de tere wangetjes. „Lieve, lieve jongen.” Zij legde hem tegen haar borst en glimlachte door een mist van tranen.

—o—

Ferme, vaste stappen naderden en de deur werd geopend. In de opening verscheen Mevr. Andersen, rond en stevig, het grijze haar in een nette knot boven op haar hoofd, met een blad in haar hand.

„Wat is het hier donker,” zei ze. „Zal ik de lamp aansteken?”

„Ik zal het doen,” antwoordde Eric en stond op.

Spoedig gloeide het licht aan in de kleine kamer, het vuur kraakte en zond lichtglansen langs het plafond en de vloer. Eric hielp Mevr. Andersen de kussens in Anna's rug op te stapelen en zette het blad voor haar neer. Anna schudde het haar van haar voorhoofd naar achteren en streek het met de vingers glad. „Het ziet er heerlijk uit,” zei ze dankbaar, met een blik op de dik beboterde krentbroodjes, de goudgele boter en de geurige soep. „U bent de liefste vrouw ter wereld.”

Mevr. Andersen glimlachte. „De wereld is groot. Maak nu maar, dat je alles opeet, anders krijg je dagenlang niets meer. Je eet nog niet genoeg om een vogel in het leven te houden.”

Anna nam een lepel van de dikke, geurige soep. „Eric, jij hebt nog niets gehad, wel?”

„Zijn eten staat klaar in de keuken,” zei Mevr. Andersen. „Ik zal het hier brengen, dan kan hij gelijk met jou eten.” Zij stevende de kamer uit.

„Is het geen schat?” Ze blikte omlaag en glimlachte tegen de baby, die plechtig op zijn duim lag te zuigen en met grote ogen naar de zoldering staarde.

Eric stond op en liep naar het venster. „Het is koud vanavond,” zei hij „en zo helder.”

„De maan komt op, niet Eric?”

„Zij is al op. Mevrouw Johnson, zou u vanavond met uw gemaal willen gaan schaatsen?”

Zij lachte kort. „Nee, dank je wel, beste man. Ik zal vanavond maar thuis blijven.”

Er werd op de achterdeur geklopt. Zij hoorden de stem van Mevr. Andersen en daarna een mannenstem. Plotseling

kwam Mevr. Andersen de kamer binnen. „Anna,” zei zij met een zeer bleek gezicht. „Gracie Ferguson is dood!”

Anna voelde een vreemde, stekende pijn, die door heel haar lichaam trok. Toen werd alles donker, een onverklaarbare, dikke duisternis, die opkroop in haar keel en voor haar ogen kwam. Wat werd er gezegd? Iets... iets over iemand, die gestorven was. Zij wist, dat zij zeer veel van die persoon moest hebben gehouden. Iemand, ... zij kon zich evenwel niet herinneren wie. Vreemd genoeg dacht zij aan sterren.

„Ze is flauw gevallen. Geef me dat glas water van de tafel.” Dat was Eric's stem.

Dwaas om aan sterren te denken... Ze opende haar ogen. „Ik ben niet flauw gevallen.”

„Oh, mijn arme lieveling...”

„Ik ben niet flauw gevallen, zeg ik je toch. U zeide — Mevr. Andersen, wat zei u? Iets over...”

„Over Gracie, Anna,” Mevr. Andersen was bezig haar voorhoofd te betten. Haar handen waren zacht en warm.

„Nu?”

„Gracie is heengegaan.”

Gracie — heengegaan. Kleine Gracie, met haar bruine haar en bruine ogen. Heengegaan. Heengegaan zonder te spreken, zonder zelfs het hoofd naar haar om te wenden. Anna begon hartstochtelijk te snikken. „Oh Eric, misschien zijn we verkeerd en straft God ons!”

Hij kwam op het bed toe en nam haar in zijn armen. „Stil, lieveling, stil...”

„Oh, Eric!”

„We zijn niet verkeerd,” zei hij koortsachtig. „We zijn op de goede weg.”

Mevr. Andersen stond aan het voeten-einde van het bed. „Ik hoor, dat de kleine ook bijna dood is. Het wil niet eten en zij weten niet hoe het te voeden. En het is zo'n klein ding. Het weegt maar vier en een half pond.”

Anna keek snel op. „Eric,” zei ze. „Eric, dat kindje mag niet sterven. Ik houd van dat kind. Ik zal het redden. Dat zou Gracie ook willen. Gracie zou niet anders van me verwachten. Ik moet.”

Op haar wangen glinsterden nog de tranen en haar ogen straalden helder en groot. Twee rode vlekjes brandden op haar wangen. „Je moet de rivier op gaan en haar halen, Eric. Je moet!”

„Maar Anna, lieveling, ze zouden haar niet aan mij geven. Je weet, hoe ze allemaal over ons denken. Zelfs neef Jim.

Het zou ons niet helpen." Hij nam haar handen in de zijne en wreef ze zachtjes. „Het is vijf mijl daar heen, Anna," bracht Mevr. Andersen in het midden. „En het is bitter koud."

„Maar Eric," drong Anna aan, „begrijp je dan niet, dat je gaan moet?" Zij haalde diep adem. „Het kind heeft me nodig. Het heeft moederliefde nodig, en de handen en de voeding van een moeder, zoals onze eigen kleine... en ik kan haar dat alles geven en ik zal het zo graag doen!" En dan bevend en trots: „Wie zou het anders kunnen doen?"

Eric boog het hoofd, terwijl zijn lippen zich bewogen. „Goed," zei hij dan. „Ik zal de rivier afdaan en het kind voor je halen. Jim zal het aan mij geven.

„Oh, Eric," Anna leunde terug in de kussens, haar gelaat als uit ivoor gesneden, haar ogen twee stralende sterren.

—o—

Buiten was alles overgoten met een zilver waas. De maan hing als een dunne zilveren schijf aan de waterig-blauwe hemel. De wind droeg een ijzige koude aan en dreef de sneeuw oopen. De bomen zwiepten en schudden als dansers, gehuld in zilveren shawls — grote, slanke dansers, die een groteske schaduw op de grond wierpen.

Eric haastte zich door deze blankheid. Zijn schaatsen weerkaatsten en schitterden in het maanlicht en gaven de té hel-schitterende nacht nog meer zilverglans. Het was een kwart mijl lopen naar de rivier, en vandaar moest hij vijf mijl de rivier af om bij het huisje te komen, waar Anna's neef Jim woonde.

Met machtige, lange halen, het hoofd gebogen, het lichaam gemakkelijk en vol gratie in de grote, oude jas, schaatste hij door de stilte. De rivier maakte wijde bochten. De bomen aan haar oevers stonden roerloos en stil. Wilgenboompjes staken teer en fijn en liefelijk af tegen de zilverlichte hemel. Ijs en sneeuw waren altijd heerlijk. De blanke schittering van deze nacht deed de ogen pijn. Hij spoedde zich de rivier af. Rechts, links, rechts, links, recht, links, — zó kon men snelheid ontwikkelen. En hij wás snel. Zo snel, dat hij verscheidene prijzen gewonnen had. Vanavond kon hij daar evenwel niet aan denken. Hij kon alleen maar recht op zijn doel afdaan. Hij trok de dikke wollen muts dichter over de oren, sloeg met zijn gehandschoende handen zijn kraag hoger op en beschutte zijn ogen tegen de koude en de helle schittering der sneeuw. Zijn adem klonk

kort en pijnlijk door de ijzige lucht.

Door het venster viel een lichtstraal naar buiten en hij kon Jim gebogen voor de tafel zien zitten. Hij klopte. Een vreemde oude vrouw deed open. „Wat wilt ge?" vroeg ze.

„Ik kom voor Jim," antwoordde hij zacht. „Zeg hem, dat Eric er is."

De man stond op. Hij stond daar en strekte zijn hand uit. Hij zei: „Eric, Eric. Ik heb er zo naar verlangd, dat je zou komen!" En zijn hand kneep die van Eric. Hij zag er bleek en afgetobd uit. „Jim," begon Eric, „ik wil, dat je zult weten, hoe ik met je meeleeft, zowel Anna als ik. Anna hield van..."

Het was vreemd Jim te zien schreien. „Jim, ik ben gekomen om je kindje te halen."

Jim keek op, niet-begrijpend. „Dat kan niet, Eric... het gaat niet."

De vreemde vrouw had het schreiende kleintje op haar schoot en probeerde tevergeefs het wat melk te voeren, waarbij het zachte, klagelijke geluidjes maakte. „Ze heeft juist nu een moeder zo hard nodig. Je weet niet wat een moeder is," Eric's stem was zacht, „wanneer ze zo klein en alleen zijn."

De oude vrouw hield het kind plat tegen haar borst en wiegde het onhandig. Het bleef zachtjes doorschreien, de stilte verscheurend met een vreemd kermend geluid.

„Anna kan je kind redden. Zij was dol op Gracie. Zij houdt ook zo van jou." Eric legde zijn hand op Jim's schouder. Jim keek op. Hij sprak met verstikte stem, die moeilijk de woorden vormde: „Eric, hoe kan ik je mijn kind geven? Zie eens, Eric, wat er van je geworden is!" Hij trad terug, zodat Eric's hand van zijn schouder gleed.

Een lang, ademloos ogenblik zag Eric hem aan. „Ja," zei hij toen, het hoofd in de nek, zijn vierkante schouders gestrekt. „Zie wat er van mij geworden is!" en Jim wendde zich tot hem, zoals hij daar in het lamplicht stond, groot en sterk, met opgericht hoofd en stralende ogen. Jim sloeg de zijne neer.

„Het is nu evenwel geen tijd te praten over wat er geworden is van mij of jou of wat ik of jij geloven. 't Is reeds laat. Geef mij je kind mee naar huis, naar Anna, waar het de handen ener moeder zal vinden om het weer tot het leven terug te brengen."

Jim schreide opnieuw, een vreselijk, schokkend schreien.

„Neem het kind mee naar Anna," zei

„Hij. Hij zag verwezen de kamer rond. „Gracie,” zijn lippen vormden het woord met moeite „Je weet, dat Gracie dood is.”

De oude vrouw pakte het kind in, zoals oude vrouwen gewoon zijn heel kleine kinderen in te bakeren. Eerst in een schone, blauwe doek, dan in twee dekens van onbestemde kleur, daarna nog een grijze en ten slotte een zware wollen shawl met franje. „Daar!” zei ze, „daar heb je haar! Zij huilt nu niet meer.” Zij hield hem het kindje voor en hij nam het in zijn armen.

„Nu, ze zal het in ieder geval niet koud hebben.” Eric legde het kind gemakkelijk tegen zijn schouder.

Jim stond op. „Wat er ook gebeurd...,” begon hij moeilijk, hield op en begon opnieuw: „Gracie liet een boodschap achter. Zeg Anna, zei ze tegen mij — daar, in die kamer, waar zij nu zo stil en koud ligt — zeg Anna, dat ik nog steeds van haar houd. En ook van Eric. Ik ben niets van alles, wat er tussen mij en Anna geweest is, vergeten. Zeg hun, dat ik geloof hen te kunnen begrijpen wat hun Kerk betreft, en dat ik spijt heb van alles, wat er is gebeurd. En toen zei ze, Eric, toen zei ze: Als het nodig mocht zijn — als het nodig is — zeg hun, dat zij mijn kind nemen.” Zijn gezicht was vertrokken en zijn stem klonk zo zacht, dat Eric naar hem toe moest buigen om de woorden te verstaan. „Nu schijnt het nodig te zijn, God zegene je, Eric... Jou en Anna...”

„Kom over een paar dagen bij ons,” nodigde Eric met rustige stem. „Je kind...”

„Mijn kind!” Jim liep de kamer door en maakte met bevende handen de dekens los. Zich over het bundeltje heenbuigend kuste hij het tere gezichtje. „Kijk Eric,” zei hij, en een traan viel op het zachte snuitje. „Ze zal op Gracie gaan lijken.” Hij opende de deur en Eric liep wederom in de stralend heldere winternacht. Toen hij bij de rivier kwam, ging hij zitten met het kind op zijn schoot en bond zo zijn schaatsen onder. En toen ging het weer rivieropwaarts, over de oogverblindende ijsvlakte naar huis. De baby was, ondanks het lichte gewicht, zwaar en wat was het ver! Vreemd, dat hij niet gemerkt had, hoe moe hij was. Hij had sedert de middag niets gegeten. Hij hield het kleine mensje dicht tegen zich aangedrukt en neuriede een liedje, dat hij voor zijn zoon gemaakt had.

Wat was het ver! Zijn schouders en

armen deden pijn van 't dragen. Hij had een pijnlijk gevoel in zijn borst. Zijn handen en voeten waren als verdoofd. Ik denk, dat je honger hebt, niet kleintje? We zijn zó thuis, hummel.

Mijn hemel, wat duurde het lang vóór hij thuis was! En wat was het koud! Soms vergat hij, waar hij was en liet zich maar voortdrijven, het onbeweeglijke bundeltje in zijn armen. De sterren stonden te stralen aan een effen hemel. De maan was slechts een dunne, blanke schijf. „Anna,” kwam van tussen zijn opeengeklemdde lippen. „Anna, ik kom. Gracie, kun je me nu naar huis zien gaan met je kleine? Zou je me kunnen zien, Gracie?”

Hoe lang was hij onderweg geweest? Maar nu was hij er toch. Zijn schaatsen bengelden op zijn rug en hij ploeterde de kwartmijl door de sneeuw naar huis. De wind deed de glinsterende sneeuwvlokken uiteen stuiven, de bomen bewogen rhythmisch. En hier was de deur en nu stond hij in het licht van zijn eigen vertrouwde kamer. Hij kwam struikelend binnen.

Mevr. Andersen nam de baby van hem over in haar sterke, vaardige armen. „Dus je hebt haar gekregen!” zei ze. Eric trok zijn muts af en wierp zijn jas uit. Toen liet hij zich in een stoel naast Anna's bed vallen. „Ik ben lang weggebleven, niet?” Hij was zo kortademig en zijn slapen klopten. „Hoe gaat het met de kleine?”

Anna's grote ogen leken fluweelzwart in het lamplicht. Zij zag wit van het huilen. Heur haar zwierde om haar gezicht en zij streek het met beide handen naar achteren. „Oh, lieveling, lieveling...” Hun kleintje zwaaide met beide armpjes en begon te schreien.

Mevr. Andersen stond in de deuropening met Gracie's baby nog steeds in de blauwe deken gewikkeld. Haar gezicht was krijtwit. Zij staarde Eric aan als een geestverschijning. „Eric,” fluisterde ze hees. „Mijn God, Eric, het kind is dood!”

In een ogenblik was hij bij haar en nam haar de baby uit de armen. „Nee, nee, dat is onmogelijk!” Hij legde het kind aan het voeteneinde van Anna's bed. „Ze is niet dood. Ze is niet dood, zeg zeg ik je!” Wanhopig wreef hij de blauw-witte handjes en betastte het verstijfde gezichtje.

„Eric,” zei Mevr. Andersen met vreemde, koude stem, „dat kind is dood. En weet je hoe het stierf?”

Hij schudde niet-begrijpend het hoofd.

„Zij is niet dood, zeg ik je...”

„Zij is gestikt!”

Eric keek naar haar met nietsziende ogen.

„Ik ben zo voorzichtig geweest — zo voorzichtig — om haar voor kouvatten te behoeden. Het is zo ontzettend koud.”

Mevr. Andersen hield een spiegel voor de blauwe lipjes, doch er was niets te zien op het spiegervlak. „Ze is dood.

Weet je, wat dat betekent, Eric? Gezien de manier, waarop men zich de laatste tijd tegen je gekeerd heeft...” Zij keek hem vol aan. „Men zal fluisteren...”

Terwijl hij als verdoofd tegen de muur leunde, drong Anna's stem scherp tot hem door: „Eric, kijk me aan!”

Hij keek op bij het geluid van haar geliefde stem.

„Het kind is niet dood. Kom hier.”

Hij gehoorzaamde en knielde naast haar bed.

„Oh, Eric,” zei ze. „Ben je vergeten?

Ik geloof! Wij beiden hebben een volmaakt geloof. Kniel neer, jongen, zo, je hoofd gebogen en je ogen gesloten. Ik zal mijn hand op je hoofd leggen, mijn jongen. „Nu,” zei ze met heldere, tedere stem, „nu moet je bidden.”

—o—

Mevr. Andersen wendde zich af en verliet de kamer, hen met het kind alleen latend. Zij zette zich aan de keukentafel, stond op om in het vuur te poken, ging toen weer terug. Zij waren zo goed, die twee. Ze waren op feestjes zo gevierd geweest met hun zang en spel en hun aanstekelijke vrolijkheid. Allemaal hielden ze van hen. En toen waren die zendelingen gekomen met hun dwaze godsdienst. Het was heidens, dat was het. En nu — wanneer het kind werkelijk dood was — nee, het kind was dood — ze zouden Eric hangen, dat zouden ze! En wat moest Anna dan met haar kleintje beginnen? Zij kon ze niet bij zich nemen. Ze zouden haar uitstoten, omdat zij haar geholpen had.

Door de muren drong Eric's kalme stem tot haar door: „En oh, ik geloof met mijn gehele hart, dat Gij wilt luisteren...”

Zij hoorde zichzelf een gebed stamelen.

„Oh, God, redt het kind van de dood!

Geef het terug, geef het terug.” En dan:

„Oh, God, doe dit voor Eric en voor

Anna en voor hun kind. Oh, God, ik

smeek U, ik smeek het U! en dan, oh,

God, zal ik geloven.”

En Eric's stem klonk wederom zo rustig

en kalm, zo stil en zacht: „Ik leg mijn

handen op haar, oh, mijn Vader, en ik bid U mij de kracht te geven...”

De uren kropen voorbij. De sneeuw joeg tegen de vensters, smolt en gleed langs het glas, lange, zilveren sporen trekkend. Het vuur brandde bijna niet meer. Mevr. Andersen stond nogmaals op om het op te poken en zette zich toen weer aan tafel, het hoofd in de armen. Ze soesde, maar toch hoorde ze nog vaag Eric's stem...

En Anna lag met wijdopen ogen, haar keel droog en heet, de handen ineen geklemd, terwijl Eric naast haar knielde, met het onbeweeglijk stille kind aan het voeteneinde. Eric's ogen straalden, zijn wangen droegen een blos en nimmer was zijn stem zo mooi en duidelijk geweest.

—o—

Er werd zachtjes op de deur geklopt.

Mevr. Andersen, op de stoel naast de keukentafel, ingeslapen, hoorde het niet.

Weer werd er geklopt. Nu schrok ze, hief het hoofd op en luisterde. „Wie is daar?” riep zij. Ze zag, dat het bijna licht was.

„Eric Johnson!”

Eric Johnson! Zij haastte zich naar de deur, wierp haar wijd open.

„Wat wilt u?” was haar vraag.

Een grote man stond op de stoep met zijn hoed in de hand. „Ik kom,” zei hij, „ik kom omdat...”

„Nu?” vroeg zij. „Nu?”

„Omdat ik komen moest. Iets drong mij. Iets zeide mij: Eric, ga naar je jongen. Hij heeft je nodig.”

Hij stapte haar voorbij de keuken in. „En dus ben ik gekomen. Hij is alles wat ik heb.”

Zij sloot de deur en bleef er tegen leunen. „Vreemd, dat je dat niet eerder gevoeld hebt.” En toen: „Je hebt gelijk... hij heeft je nodig.” En zij vertelde hem alles wat er gebeurd was.

„Ze hebben het kind hier gehaald en het is dood?”

„Ja.”

„Waar is de jongen?” vroeg de oude Eric. „Eric's jongen?”

„De kleine? Je hebt hem niet gezien, wel?”

„Nee,” antwoordde hij. „Ik heb hem niet gezien. Mijn zoon, mijn jongen. Ik wil, dat hij hiermede naar mij komt, zoals hij met alles naar mij kwam. Ik wil met hem spreken en ik zal naar hem luisteren. Hij is alles wat ik heb.” Hij trok zijn jas uit en hing hem aan de deur.

„Waar zijn hij en Anna?”

Zij wees naar de deur. „Daar,” fluisterde

ze, plotseling bevreesd door de stilte daarachter.

Eric liep op de deur toe en opende haar. Hij trad met Mevr. Andersen achter zich de kamer binnen.

Een man, een gebruinde jonge man, knielde naast het bed, het hoofd gesteund op de armen. Zijn donker haar was verward. Hij haalde gemakkelijk en gelijkmatig adem; hij sliep zoals alleen reïne jonge mensen kunnen slapen.

Onder de helgekleurde deken lag een goudharige jonge vrouw. Ook zij sliep. Haar wimpers wierpen lange schaduwen op de bleke wangen, de oogleden waren doorschijnend wit. Aan de andere zijde van het bed lag haar kindje in een wit wollen deken te slapen. Hij rekte zich slaperig en tuitte het mondje iets, dat

het midden hield tussen een glimlach en een geeuw.

„Kijk,“ fluisterde Mevr. Andersen, „dat is hem. Hij zal groot worden, niet? Zo groot als jullie allemaal...“ En toen gaf ze een gesmoorde kreet. Zij staarde met wijddopen ogen. „Droom ik nu? Ik weet, dat ik droom. Kijk daar, Eric! Kijk — ik zag — ik zeg je, dat ik zag...“

Over het gelaat van de oude man gleed een diepe lichtglans.

In de armen van de goudharige jonge vrouw lag tegen haar blanke borst een zeer klein kindje in een blauwe deken. Toen zij zich er over heenbogen schreide het zachtjes; het schreide zachtjes en zette toen de stem uit, lustig en verontwaardigd.

HOEDT U VOOR VALSE PROFETEN.

(Vervolg van blz. 197)

kinderen te vernietigen. Wij weten, dat God een God van liefde is, omdat Hij de Vader was, en, zoals ik reeds zeide, Jezus zeide slechts te prediken wat Hij van de Vader had geleerd, en Hij deed wat Hij de Vader had zien doen.

Mijn broeders en zusters, indien er in onze geschiedenis ooit een tijd was, waarin wij ons moesten hoeden voor de verraderlijke invloeden en propaganda van de kerken der wereld en de atheïsten der wereld, dan is deze tijd wel nu. Wij moeten niet inslapen. Wij hebben de waarheid en wij moeten onszelf daarin bewaren.

Toen Jezus na Zijn doop uit de wildernis terugkeerde, kwam Hij naar de rivier de Jordaan, waar Johannes nog steeds doopte. Terwijl Johannes daar stond, zag Hij de Heiland aankomen, en zeide: „Zie het Lam Gods,“ en klaarlijk in antwoord op de woorden van iemand, die hem trachtte te vleien en te zeggen, hoe groot hij wel was, voegde hij er aan toe: „... Wiens schoenriemen ik niet waardig ben te ont-

binden.“ (Joh. 1 : 27).

De volgende dag kwam Jezus wederom aan de oever der rivier bij de groep, waar Johannes doopte, en wederom zeide Johannes: „Zie het Lam Gods.“ Andreas en enige andere discipelen van Johannes volgden Jezus, Die hen mede nam naar Zijn kamer en onderrichtte. Toen ging Andreas heen naar Petrus, wie hij met vreugde verklaarde: „Wij hebben de Messias gevonden, n.l. de Christus.

Wij, leden der Kerk, hebben de Messias, Christus, gevonden. Hij geeft deze Kerk macht en Hij leidt haar. Wij mogen niet toestaan, dat boosheid en zonde, die aan onze deur kloppen, binnentreden om ons te beroven van de heerlijkste gaven, die God ons, Zijn kinderen, heeft geschonken.

Mogen wij wijs zijn als de slang en vreedzaam als de duif. Mogen wij onze jeugd beschermen en hen, die de gevaren, welke hen bedreigen, niet zo duidelijk zien als zij zouden moeten, en waartegen ik U zojuist gewaarschuwd heb, bid ik nederig in de naam van Jezus. Amen.

HET EEUWIGE HUWELIJSVERBOND.

(Vervolg van blz. 203)

een echtscheiding voor zou komen, indien man en vrouw de geboden des Heren onderhielden. Ik lees U een uitspraak voor van President Brigham Young:

„Ik weet, goede vrouwen, dat Uw geduld soms door Uw echtgenoot op de proef wordt gesteld. Hij is niet altijd zo attent als hij behoort te zijn, maar indien hij voor U zorgt, vriendelijk tegen U is en U goed behandelt, blijf dan bij hem. Ik geloof, dat sommigen gepredikt hebben, dat wij onze lichamen in de opstanding weer zó zullen terug ontvangen als zij waren, toen wij ze hier aflegden, met alle gebreken en onvolmaaktheden, die wij hier hadden. Men heeft gezegd, dat, als een vrouw haar man hier niet liefhad, zij hem ook in het hiernamaals niet zal kunnen liefhebben. Dat is niet zo. Zij, die de zegeningen van het Celestiale Koninkrijk verworven hebben, zullen rein en heilig zijn, volmaakt naar het lichaam. Iedere man of vrouw, die deze onuitsprekelijke heerlijkheid deelachtig wordt, zal schoon zijn als de engelen, die Gods troon omringen. Indien gij door Uw getrouwheid in dit leven het recht hebt verkregen in de eerste opstanding voort te komen, behoeft U geen vrees te koesteren, dat de vrouw niet tevreden zal zijn met haar man of deze niet met zijn vrouw, want degenen, die deel hebben aan de eerste opstanding, zullen vrij van zonden zijn of van de gevolgen van de macht der zonde. Dit lichaam wordt gebo-

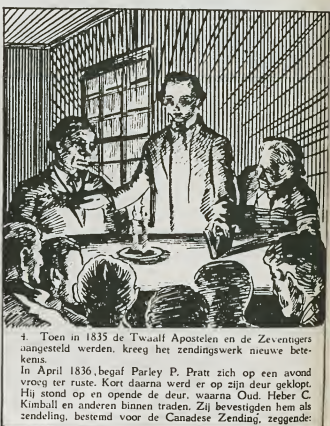
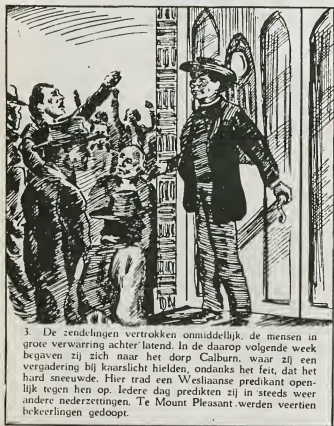
ren in zonden, het wordt zonder zonden opgewekt. Het wordt verwekt in oneer en het verrijst in heerlijkheid. Als een sterfelijk wezen komt het ter wereld en als een geestelijk wezen zal het worden opgewekt. En daar wij een afschijnsel van het aardse zijn geweest, zullen wij ook een afschijnsel van het hemelse in ons dragen.

God heeft het Zijne gedaan om onze weg naar de celestiale heerlijkheid en het geluk te vergemakkelijken door ons de middelen te verschaffen om deze te verkrijgen, en willen wij ooit zo ver komen, dan moeten wij ons onderwerpen aan de vastgestelde regels. God heeft de kinderen der mensen heerschappij gegeven over de aarde en alles, wat er op is, en hun geboden deze te onderwerpen. Hij gebod eveneens, dat zij zich voor Hem zouden heiligen en de aarde verfraaien door hun nijverheid, wijsheid en bekwaamheid, die alle van God komen... Het Evangelie aan te nemen, te geloven en zich er in te verheugen is wel het gemakkelijkste deel van het werk, hetwelk de Heiligen der Laatste Dagen moeten volbrengen.

God heeft de mens geschapen om over alle dingen hier beneden te heersen en het is zijn plicht dit alles aan God te onderwerpen door zichzelf in de eerste plaats te schikken naar Gods wil, waarna hij alles zal kunnen onderwerpen, waarover hij zeggenschap heeft. Gods wil betekent voor Zijn volk het eeuwige leven.”

DE GESCHIEDENIS VAN

3. DE CANADESE ZENDING.

ONZE ZENDINGEN.

5. „Broeder Parley, Uw vrouw zal van dit uur al gezond worden en een zoon ter wereld brengen..... Weest niet bezorgd voor..... de behoeften van het dagelijks leven, want de Here zal U van alles overvloedig voorzien. Gij zult naar Canada gaan, naar de stad Toronto..... en van wat door deze zending tot stand zal komen, zal de volheid van het Evangelie in Engeland gebracht worden.....”

6. In Toronto ontmoette hij een jonge Methodistische predikant, John Taylor genaamd, een ontwikkelde en beschaafde man. Deze wist nu, dat de zending tot hem gezonden werd in antwoord op zijn gebeden. Hij sloot zich bij Oud Pratt aan en te paard trokken zij dit gedeelte van het land door om de Evangelieboodschap bekend te maken. Zij bezochten de woning van Mr. Joseph Fielding en diens beide zusters Mary en Mercy, zeer goede vrienden van Mr. Taylor.

7. De meisjes zagen de zendingen aankomen en vluchtten het huis uit naar de bureu. Het waren beschaafde, verijnde jonge vrouwen, die, naar wat zij van het „Mormonisme” gehoord hadden, er niets mede te maken wilden hebben. De broer bleef en sprak met de zendingen. Later overreedde hij de meisjes terug te komen en een maaltijd gereed te maken. Daarna hield men in een boerenwoning een bijeenkomst.

8. Na slechts enkele dagen werden Joseph Fielding en zijn beide zusters gedoopt. Later traden vele anderen uit die buurtschap eveneens tot de Kerk toe. John Taylor werd Apostel en President van de Kerk. Joseph Fielding behoorde tot de eerste groep zendingen, die naar Engeland op zending werd gezonden. Mary Fielding trad in het huwelijk met Hyrum Smith, de broeder van de Profet. Zij was de moeder van Joseph F. Smith, de zesde President der Kerk.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Sluiting Winterseizoen.

Door de gehele Nederlandse Zending werd op prettige wijze het winterseizoen 1948/49 afgesloten.

Der traditie getrouw stond de tweede Pinksterdag in het teken van de sport. De meeste districten besloten hun O.O.V.-seizoen met een sportdag in de open lucht.

Doordat vele Kerk- en O.O.V.-leden naar Zion emigreren, worden de O.O.V.'s in Nederland steeds kleiner. Daarom heeft het O.O.V.-Hoofdbestuur voorgesteld dit seizoen per district te sluiten.

De mooiste resultaten bereikte daarmede het district Rotterdam. Niet alleen de leden der O.O.V., doch ook vele kerkleden en vrienden waren op het eiland Brienoord bijeen gekomen om onder deskundige leiding verschillende spelen te doen. 's Middags werden verschillende werstrijden georganiseerd, waaronder een honkbalwedstrijd door de zendelingen. 's Avonds kwam men weer bijeen in een zaal in Rotterdam-Zuid, waar een gevarieerd programma, afgewisseld met dansen, de dag besloot.

Het Arnhemse district besloot het seizoen met een uitstapje. Er werd een bezoek gebracht aan Nijmegen, Eindhoven en de bijzonder mooie omgeving van Roosendaal. Ook de leden van dit district deden verschillende spelen.

Ons Noordelijkste district, n.l. dat van Groningen, had wel een bijzonder karakter aan deze dag gegeven. De leden maakten een fietstocht naar het plaatsje Norg in Drente, waar des morgens gespeeld werd en men het natuurbad aldaar bezocht. 's Middags hield men een openlucht-bijeenkomst, waar niet minder dan tweehonderd personen met aandacht luisterden naar de verkondiging van het Evangelie. Het Groningse zangkoor verleende zijn medewerking.

De Hagenaars brachten een bezoek aan de Reewijkse Plassen om er te zwemmen en te roeien. Gebruind door de zon, door en door verfrist door het heerlijke buiten zijn, keerden de leden des avonds voldaan huiswaarts.

Ook de leden van het Amsterdamse district organiseerden een fietstocht op die dag. Zij trokken de duinen in, waar o.a. een voetbalwedstrijd tussen Haarlem en Amsterdam werd gespeeld.

Wat deze dag tot een onvergetelijke heeft gemaakt voor de deelnemers aan de sport en de tochten was het prachtige weer.

De Utrechtse O.O.V. had het seizoen reeds eerder afgesloten met een filmavond en een diner. Toch maakten ook zij op de tweede Pinksterdag een mooie fietstocht door de bossen van de provincie Utrecht.

Nu het winterseizoen achter ons ligt, kunnen wij, na in deze zomer

nieuwe krachten en frisse moed te hebben opgedaan, weer met volle aandacht werken voor het komende seizoen, dat zeker niet voor het vorige zal onderdoen!

Een prettige zomer met veel zonnige dagen wenst U het

J.V.- & J.M.O.O.V.-HOOFDBESTUUR.

„WIJ GELOVEN“

door T. EDGAR LYON

×

17. *Wij geloven in vergiffenis en verzoening*

Inleiding.

Een kluzenaar, die zich afgezonderd heeft van de wereld en alle contact met zijn medemens heeft verbroken, zal weinig reden hebben zijn medeschepselen om vergiffenis te vragen en zich met hen te verzoenen, want de mogelijkheid, dat er conflicten tussen hen zijn gerezen, is maar zeer gering.

Voor hen, die dag aan dag in nauw contact leven met hun medemens, zijn er talloze oorzaken, waardoor wrijving en meningsverschillen kunnen ontstaan, die vaak ernstig wanbegrip en veel ellende tot gevolg hebben. In de Zaligsprekingen gaf Jezus enige voorbeelden, betrekking hebbende op deze problemen der mensheid, van de gedachten, die leiden tot moord, tot aan kleine meningsverschillen toe. Hij trachtte aan te tonen, dat, tenzij de mensen hun levenswijze drastisch wijzigden en hun gedachtenleven en dagelijkse handelingen meer in overeenstemming brachten met Zijn idealen, er altijd wrijving zou bestaan. Deze gewijzigde levenshouding sluit in, dat de overtreder tracht vergiffenis te bekomen van de door hem beledigde. Bij zekere gelegenheid verklaarde Jezus:

„Wee der wereld van de ergernissen! want het is noodzakelijk dat de ergernissen komen, doch wee dien mensch, door welken de ergernis komt!“

Matt. 18 : 7.

Hij was er zich terdege van bewust, dat zulke ergernissen zouden komen, omdat de mens zwak is, doch niettegenstaande verklaarde Hij, dat degene, die de ergernis veroorzaakt, verantwoordelijk is voor het kwaad.

Na geluisterd te hebben naar des Heren verklaring, n.l. dat de gelovige moet trachten vergiffenis te verkrijgen of moet schenken, stelde Petrus Jezus de volgende vraag:

„Heere, hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal?“

Matt. 18 : 21.

Waarop Jezus antwoordde:

„Ik zeg u, niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zevenmaal.“

Matt. 18 : 22.

Het is duidelijk, dat Jezus hier leerde dat Christenen niet slechts een bepaald aantal keren vergiffenis moeten schenken. Zij moeten steeds weer „de andere wang toekeren“ of „kwaad met goed vergelden“.

Het in gebreke blijven te vergeven.

Toen Hij de beginselen predikte, volgens welke allen, die beleden in Zijn naam te geloven, zouden moeten leven, trachtte Jezus een levenswijze in te voeren, die een ieder zowel hier op aarde als in het hiernamaals de grootste vreugde zou geven. Hij wist, dat, wanneer iemand ergernis verwekt had en zich daarvan bewust was, dit een zekere invloed op zijn karakter had. Het bewust zijn van zulk een handeling pleegt de belediger van de beledigde te verwijderen. Deze verwijdering vernietigt de vriendschap, die tussen beiden heeft bestaan of had kunnen groeien. De ene partij is gebelgd en de andere gevoelt zich onrustig als hij zelfs maar denkt over zijn houding ten opzichte van de beledigde. Ons wordt geleerd, dat het onmogelijk is God,

Die we nimmer gezien hebben, lief te hebben, indien wij Zijn schepselen, die alle dagen om ons heen zijn, niet kunnen liefhebben. De toepassing van dit beginsel zal ons leren, dat iemand, die van een medemens is vervreemd, niet dicht bij zijn God kan zijn, want Christus predikte, dat liefde voor God en onze medemens de twee grote geboden waren, waarop de gehele wet van Mozes was gebaseerd en door de leringen der profeten werden onderstrept.

Beginselen, die onze handelingen behoren te beïnvloeden.

Mensen, die moeilijkheden hebben met hun medemens, plegen gewoonlijk een derde partij in hun conflict te betrekken, teneinde als bemiddelaar op te treden en zo mogelijk een verzoening tussen beide partijen tot stand te brengen. Dit is niet in overeenstemming met de leringen van Jezus. Hij gaf ons in de volgende woorden het Christelijke plan:

„Maar indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga henen en bestraf hem tusschen u en hem alleen; indien hij u hoort, zoo hebt gij uwen broeder gewonnen; maar indien hij u niet hoort, zoo neem nog één of twee met u, opdat in den mond van twee of drie getuigen alle woord besta. En indien hij hun geen gehoor geeft, zoo zeg het der gemeente, en indien hij ook de gemeente geen gehoor geeft, zoo zij hij u als de heiden en de tollenaar.“

Matt. 18 : 15-17.

In de Zaligsprekingen wordt het bovenstaande nogmaals gegeven als een veilige richtsnoer. Jezus zeide:

„Zoo gij dan zult uwe gaven op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat daar uwe gave vóór het altaar, en ga henen, verzoen u eerst met uwen broeder, en kom dan en offer uwe gave.“

Matt. 5 : 23, 24.

Deze teksten zeggen, dat, indien iemand reeds enige dieren gekocht had voor een offerande en tot het altaar in het heiligdom des Tempels was genaderd, en zich op de treden van het altaar herinnerde, dat iemand iets tegen hem had — let wel, dat niet hij zijn broeder, doch deze hem beledigd had — hij het opzenden van zijn offer uit moest stellen. Hij moest de Tempel verlaten, degene zoeken, die

hem beledigd had, en een verzoening tot stand brengen, en dan, maar ook alleen dan zou hij naar de Tempel terugkeren en zijn offer brengen. Deze leer is gebaseerd op het beginsel, dat wij God niet dicht kunnen naderen, tenzij wij onze gedachten gereinigd hebben van alles, wat oorzaak zou kunnen zijn van een verwijdering tussen ons en onze medemens.

In deze bedeling heeft de Heer dezelfde leer herhaald voor de Kerk in deze laatste dagen. Hij heeft regels geopenbaard, ter navolging, indien de beledigende partij niet wil ingaan op de poging tot verzoening:

„En indien Uw broeder of zuster U ergert, gij zult hem of haar alleen met U nemen; en indien hij of zij belijdt, zoo zult gij verzoend worden. En indien hij of zij niet belijdt, zoo zult gij hem of haar aan de gemeente overleveren, niet aan de leden, doch aan de ouderlingen. En het zal in eene vergadering en dat niet voor de wereld gedaan worden. En indien Uw broeder of zuster velen ergert, hij of zij zal voor velen bestraft worden. En indien iemand in het openbaar ergert, dit zal in het openbaar bestraft worden, om beschaamd te worden. En indien die niet belijdt, zoo zal die aan de wet van God overgeleverd worden. Indien iemand in het verborgen ergert, die zal in het verborgen gestraft worden, opdat die de gelegenheid moge hebben, in het verborgen, tegen hem of haar die beledigd is, en tot God, te belijden, opdat de gemeente niet schandelijk van dien persoon moge spreken. En aldus zult gij in alle dingen handelen.“

L. & V., afd. 42 : 88-93.

De praktische toepassing van dit beginsel.

Vele mensen komt het zeer onjuist voor, dat de beledigde partij het initiatief zou moeten nemen om te trachten vergiffenis te bekomen en een verzoening tot stand te brengen, terwijl hij toch niet de minste schuld heeft. Er zijn evenwel twee factoren, die het volgen van dit schema logisch maken. In de eerste plaats heeft de beledigde geen schuld en wordt in een dergelijk geval van hem geëist, dat hij de grootheid zijner ziel toont door de vervulling van het Christelijk ideaal om „de tweede mijl“ te gaan, d.w.z. meer

te doen dan waartoe redelijkheid of dwang hem nopen. Ten tweede kan hij de enige zijn, die bewust is van de belediging. Hij kan zich beledigd gevoeld hebben door een onbewuste handeling, terwijl de bedrijver onkundig is van hetgeen hij deed. Ten derde is het de beledigde partij, die de pijn der belediging voelt, waarom hij moet trachten deze te verwijderen, opdat zij geen kankergezwellen gelijk zal worden, die de liefde, welke in zijn hart behoort te zijn voor zijn medemenssen, zal doden.

Jaren geleden bestond er in een der Europese Zendingen een gemeente der Kerk. Tengevolge van bepaalde factoren — zoals te veel aangetrouwde familie, waarvan de leden elkaar niet mochten, te veel kerkleden met muzikale talenten, die elkander een gelegenheid probeerden af te snoepen om hun kunnen te tonen, een driehoeksroman en enkele minder belangrijke oorzaken — ontstond er een zeer gespannen toestand. Sommigen werden door het gemeentebestuur bestraft, sommigen van hun ambt ontheven, een zuster van de Kerk afgesneden en verscheidene anderen met strenge maatregelen bedreigd, indien hun twistzucht bleef voortduren. Een jonge zending, die hun taal niet voldoende kende om de ingewikkelde problemen te begrijpen en te bespreken, werd tot gemeentepresident benoemd, terwijl de voormalige gemeentepresident overgeplaatst werd naar een ander district. Deze jonge zending, ingelicht door de andere zendingen om trent de moeilijkheden in deze gemeente, die het „slagveld van de Zending” werd genoemd, uitte zijn vrees om daar de leiding te nemen tegen zijn Zendingspresident. Toevallig was een lid van de Raad der Twaalven, die over de Europese Zending presideerde, aanwezig toen de jonge zending zijn vrees, niet opgewassen te zullen zijn tegen de moeilijke situatie, onder woorden bracht. Toen hem de zaak was uitgelegd, zeide de Apostel: „Indien gij naar die gemeente gaat en weigert hun bemiddelaar te worden bij hun twisten tot zij het initiatief genomen hebben hun moeilijkheden op te lossen volgens de wetten, gegeven in Leer & Verbonden, afd. 42 : 88-93, Mattheus 5 : 23, 24 en 18 : 15-17, beloof ik U, dat de vrede hersteld zal worden en de mensen in harmonie en liefde met elkaar zullen leven, en dat de gemeente zal bloeien.”

Door deze woorden bemoedigd reisde de zending naar zijn arbeidsveld, onder-

weg de verzen lerend, waarnaar de Apostel had verwezen. Nauwelijks had hij zijn kamers bereikt, of er werd een briefje bezorgd, waarin werd gezegd dat op de voorgaande Zondagavond na de avonddienst, toen de zendingen niet aanwezig waren omdat zij een districtsconferentie bezochten, br. en zr. Bruin beledigende woorden hadden gesproken van br. en zr. Smit. Zr. Smit wilde, dat de ouderlingen die avond br. en zr. Bruin zouden bezoeken, ze naar de familie Smit zouden brengen, waar deze hun verontschuldiging moesten aanbieden. De nieuwe gemeentepresident bezocht met zijn nog onervarener metgezel zr. Smit. Zij lazen haar de instructies, vervat in Leer & Verbonden, voor en zeiden, dat zij haar eigen moeilijkheden moest trachten op te lossen. Zr. Smit verklaarde: „Daarvan heb ik nog nooit gehoord. Eerst beledigen zij ons, daarna moeten wij ons vernederen en vragen, waarom zij het deden. Dat is aan een onrechtvaardigheid nog een belediging toevoegen. Dat zullen we nooit doen.” Toen lazen de ouderlingen haar de teksten van Mattheus voor, die betrekking hebben op dezelfde regels, waarna zij hen haar huis uitzette met een laatste waarschuwing: „Wij zullen nooit doen wat u ons zegt. En als u br. en zr. Bruin niet hier brengt om ons vergiffenis te vragen, zullen mijn man, mijn dochter en ik nooit meer in de kerk komen.”

De ouderlingen gingen heen, doch beseften de ernst van haar bedreiging niet vóór de volgende Zondag. Toen vernamen zij, dat br. Smit de enige Priester in de gemeente was en dus de enige, die kon helpen bij de bediening van het Avondmaal. Hij was eveneens leraar in de oudersklas van de Zondagsschool, zijn vrouw was lerares in de lagere afdeling en zijn dochter in de kleuterklas, terwijl zij tevens het orgel bespeelde. Er waren slechts drie klassen in de Zondagsschool. U kunt dus begrijpen in welk een verlegenheid zij verkeerden. Bovendien ontdekten zij, dat br. en zr. Smit en hun dochter goed gesalarieerde betrekkingen hadden en ongeveer de helft betaalden van alle tienden, die in de gemeente werden geïnd. Het scheen hen toe, dat de gemeente geheel uiteen zou vallen; daarom was het misschien beter maatregelen te treffen om een verzoening tot stand te brengen. Toen herinnerden zij zich de woorden van hun Europese Zendingspresident en wachtten.

De maand liep ten einde en de gemeentekas bevatte niet genoeg tiendegeld om de huur der zaal voor de volgende maand te kunnen betalen en dit ontmoedigde hen meer dan ooit. Toen er vijf weken voorbij gegaan waren, zeide zr. Smit tot haar echtgenoot: „Laten we naar de Bruins gaan en zien of we het met elkaar eens kunnen worden. Ik wil ze wel vergiffenis schenken als zij ons vertellen waarom zij ons beledigden.“ Het waren goede mensen en zij meenden het ook goed, doch zij konden het Evangelieplan met betrekking tot dergelijke zaken niet begrijpen.

Toen zij bij de woning der familie Bruin aankwamen, werd de deur voor hen geopend en temidden van een grote en gespannen stilte, zeide zr. Smit: „Br. en zr. Bruin, toen wij zes weken geleden Zondagsavonds de Kerk verlieten, beledigde U ons en wij zouden graag weten, wat U tegen ons hebt, dat U zo deed handelen.“

De Bruins keken elkaar aan, ontkenden ooit het plan gehad te hebben te beledigen en spoedig huildden zij op elkanders schouders en was alles vergeven en vergeten. De volgende Zondag vond allen terug in de Kerk en toen het nieuws zich verspreidde, dat een ieder moest trachten zijn eigen problemen op te lossen alvorens een beroep te doen op de ouderlingen, hielden vele problemen ort bestaan. De gemeente nam toe in liefde en aantal vanwege de goede geest, die er heerste.

MIJN SCHOONSTE ONTMOETING.

(Vervolg van blz. 201)

van de Bijbel, en het Boek van Mormon. De geschiedenis van Joseph Smith, die door de Heer als Zijn Profeet werd verwekt, om Zijn woord te ontvangen, Zijn Kerk op te richten en de weg te bereiden voor de tweede komst van de Zaligmaker, werd mij zo eenvoudig als zij waarachtig is. Ik zag in de Mormonen, kinderen van God, een sterk, gelovig en heilig volk, één in liefde. Na gebed, studie, woord en overdenking heb ik gehoor gegeven aan die steeds luider klinkende stem in het diepste van mijn hart.

Van ons wordt geëist, dat wij vergeven.

Een noodzakelijke stap bij het verkrijgen van vergiffenis voor overtredingen, hetzij tegen God of mensen, is in staat te zijn anderen vergiffenis te schenken. Dit gebod des Heren laat daaromtrent geen twijfel.

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij hoort elkander vergiffenis te schenken, want die zijnen broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat voor den Heere veroordeeld, want daar blijft in hem de grootere zonde. Ik, de Heere, zal vergeven wien Ik vergeven wil, doch van u is het vereischt alle menschen te vergeven; En gij behoort in uwe harten te zeggen, laat God tusschen Mij en u oordeelen, en u overeenkomstig uwe daden vergelden. En hij, die zich van zijnen zonde niet bekeert, en ze niet belijdt, dien zult gij voor de gemeente brengen, en met hem handelen zooals de Schriften u zeggen, hetzij door gebod of door openbaring.“

L. & V., afd. 64 : 9-12.

De Heiligen der Laatste Dagen geloven, dat verbetering van de levenshouding en de benadering van het ware Christelijke leven, begint met een gewilligheid anderen vergiffenis te schenken en te trachten zich te verzoenen met hem, van wie men is vervreemd of die hij van zich vervreemd heeft.

Ik had zekerheid van geloof. Mijn overgang tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd onafwendbaar zeker en toen ik op 28 November de conferentie te Antwerpen bijwoonde, maakten de ongekunstelde woorden van de sprekers, vergezeld door de Geest Gods, zodanige indruk op mij, dat de waarheid tot mijn geest doordrong. In de eerlijkste en volste overtuiging van mijn hart zou ik de gewichtige stap zetten, ook al begreep men van Katholieke zijde mijn handelwijze

niet. Mijn bekering was een aanleggenheid tussen God en mij. Ik had de zekerheid, dat het Gods wil was. Met een groot verlangen wachtte ik het keerpunt in mijn leven af.

16 Januari 1949 werd hét centrum van mijn leven. De gebeurtenis van die dag: mijn doop en bevestiging tot lid van de Kerk van Jezus Christus deed mijn hart jubelen van geluk en dank! Bevrijd en eindelijk thuis was mijn wezen tot de ware rust gekomen: de onverstoorbare vrede van het hart in de liefde van God. Hoe dieper men doordrongen is van de waarachtigheid der Kerk en Zijn Evangelie, des te groter de drang om mee te delen van zijn diepste overtuiging. Daarom getuig ik nederig tot al mijn zusters en broeders, dat ik weet dat deze Kerk de enige, ware, onvervalste Kerk van Christus is. Haar leer heeft mijn zoekende geest volkomen bevredigd. Ik gevoel mij vrij

in de dienst van God en niemand ontnemt mij de liefde van mijn God, noch de hoop op het eeuwige leven.

Naar de toppen der bergen, naar het liefelijk Zion, gaat nu ook mijn verlangen, om er eenmaal te wonen met de uitverkorenen Gods.

Mijn leven is thans een scherpe critiek voor veel anderen. Ik werd de familietraditie ontrouw; mijn óvergang lokte heftige aanvallen uit, ik kwam bij de Katholieke geestelijkheid in opspraak en de meeste vrienden keerden mij de rug toe. Maar door lijden en strijden groeit rotsvast mijn getuigenis van de waarheid.

Mogen velen zich bewust worden van hun goddelijke afkomst en goddelijke bestemming; mogen vele harten ontvankelijk worden voor de eeuwige waarheden. Dit is mijn gebed in Christus' naam. Amen.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Rotterdam.

Op 2 Juli j.l. opende de districtsconferentie te Rotterdam met een muziek- en zangprogramma, uitgevoerd door de zendingelingen van het Rotterdamse district. Het pas opgerichte zendingelingen-quartet van dit district heeft zich op deze avond duchtig geweerd. Voor een overvolle zaal bracht het zijn liedjes met elan naar voren. Maar dat dit quartet ook ernstige liederen kan zingen, heeft het bewezen in de Zondagavonddienst.

Des Zondagmorgens om 9 uur kwamen de Priesterschapdragers van het district bijeen in de grote zaal van Gebouw Odeon aan de Gouvernestraat. Onder leiding van de eerste raadgever in het Priesterschap-hoofdbestuur, Oud. Eege IJlst, werd een inspirerende vergadering gehouden.

Om 10 uur ving de eerste openbare dienst aan. In deze dienst, in welke de Zingende Moeders van het district voor het muzikale gedeelte zorgden, voerden achtereenvolgens het woord: Oud. Meade E. Nielsen, Oud. Lothar Nestman, Oud. Joseph Steenblik, Oud. Stephen Meier, Oud. Merrill Shupe en Oud. Jacob Kapp.

De avonddienst van 5 uur vormde een waardig slot van deze grote conferentie. De ruim zeshonderd aanwezigen werden toegesproken door: Oud. John Sieverts, Oud. Albert P. Sieverts, Oud. H. Jex Tobler, Oud Paul D. Levie en President Cornelius Zappey.

In deze dienst verleenden de zangkoren van Rotterdam Noord en Zuid hun ge waardeerde medewerking, terwijl ook het Zendingelingenquartet zong.

BOEKEN-NIEUWS

STRALEN VAN LEVEND LICHT

door Charles W. Penrose.

Een boekje, waarin twaalf bekende tractaten zijn samengevat. Dit boekje is zeer geschikt om in die gemeenten, waar in de Zondagsschool een onderzoekersklas bestaat, als lesmateriaal te worden gebruikt.

Prijs per exemplaar f 0,15

Doopdiensten.

Op 5 Juni j.l. werden te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Engeltje Smit-Post; Jacob Smit en Sytze de Hoog.

Op 11 Juni j.l. werden te Amsterdam Noord de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Laurens v. d. Plas; Helena v. d. Plas-Krebbber; Elisabeth v. d. Plas en Herman v. d. Plas.

Op dezelfde datum werd te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Catharina Heinis-Vlaming uit de gemeente Alkmaar, terwijl Geertruida S. Hubert-Hagg uit 's-Hertogenbosch eveneens te Amsterdam werd gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd.

Op 11 Juni j.l. werd te Amsterdam eveneens gedoopt Dirk Groot.

Op 12 Juni j.l. werden te 's-Gravenhage gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Geertje Coomans-Gerritsen; Adriaan D. Dingemanse; Catharina W. Kleyweg; Hillegonda G. v. Oosten; Bernard v. d. Hazel en Robert v. d. Beek; Adriana Minderman-Schippers; Isabella P. v. Soldt v. Beveren. Catharina van Leeuwen uit de gemeente Delft werd op die datum eveneens te 's-Gravenhage gedoopt.

Ingezegend.

Op 29 Mei j.l. werd te Utrecht ingezegend: Bernhard Egbert Rense Koopal, zoon van Jacob A. Koopal en Grietien Keizer.

Op 5 Juni j.l. werd te Arnhem ingezegend: Johanna Maria van Wessel, dochter van Johannes M. van Wessel en Petronella M. Hey.

Op 12 Juni j.l. werd te Rotterdam Zuid

ingezegend: Christina Catharina v. d. Zwaan, dochter van Egbert v. d. Zwaan en Christina C. Burghout, terwijl op dezelfde datum te Rotterdam Noord werd ingezegend: Theodorus Franciscus van Goch, zoon van Jan van Goch en Bastiaantje Schenderling.

Op 12 Juni j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Henry John van Zalinge, zoon van Hendrik van Zalinge en Hillegiëna Aalders; en Maria Josephina Elisabeth Landaal, dochter van Antonius J. Landaal en Jitske Kuin, terwijl te Amsterdam Noord werden ingezegend: Jacoba en Gerard v. d. Plas, dochter en zoon van Gerrit v. d. Plas en Jacoba Gruson.

Te Vlaardingen werden op die datum ingezegen: Maria Jacoba Keyzer, dochter van Jacob Keyzer en Maria Verburg uit de gemeente Vlaardingen; en Berend Jan Veldhoen, zoon van Berend J. Veldhoen en Johanna M. Prang uit de gemeente Maassluis.

Te Groningen werd op dezelfde datum ingezegen: Andreas Jacobus Stoffers, zoon van Johannes Stoffers en Margaretha Kratoffil.

Op 16 Juni j.l. werd te Leiden ingezegend: Pieter Dingeman Belt, zoon van Jacobus E. Belt en Wouterina Kleinjan.

Op 22 Juni j.l. werd te Groningen ingezegend: Wilhelm Bernard Evenhuis, zoon van Joseph Evenhuis en Elisabeth W. Schut.

Op 26 Juni j.l. werd te Gent ingezegend: Jerry Julien Walter Smith, zoon van Roy W. Smith en Martha M. M. J. de Rijcke.

Wiebo Martinus Kracht werd op 29 Mei j.l. te Leeuwarden ingezegend en niet op 9 Mei, zoals in „De Ster“ van 15 Juni werd vermeld.

Geordend.

Op 13 Maart j.l. werd te Hilversum Karel van Zeben tot Diaken geordend.

Op 5 Juni j.l. werd te Amsterdam Lammerit Veenstra tot Diaken geordend, terwijl op dezelfde datum Jan Meyer en Hendrikus v. d. Veen te Groningen eveneens tot dat ambt werden geordend.

Op 26 Juni j.l. werd te Rotterdam Zuid Hendrikus M. J. van Soolen tot Diaken geordend.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 30 Juni j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Glen A. Lloyd van Vlaardingen naar Antwerpen, België; August W. Jaussi van Gent, België, naar Antwerpen; Richard L. Finlinson van Hengelo naar Gent, België; Wayne H. Thornock van Zutphen naar Vlaardingen; Ralph C. Wagner van Antwerpen, België, naar Rotterdam-N. (als gemeentepresident); Marcus W. van Seters werd aangesteld als gemeentepresident van Zutphen; Dean C. Odenwaller van Groningen naar Amsterdam (als districts-president); Hayle Buchanan van Antwerpen, België, naar Amsterdam (als gemeentepresident); Curt R. Woller van Amsterdam naar Deventer (als gemeentepresident); Glen C. Hiatt van Deventer naar Groningen (als gemeentepresident).

Op 8 Juli j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: M. George Tonks van Alkmaar naar Dordrecht; Robert Le Johnson van 's-Gravenhage naar Schiedam; Kenneth A. Bement van Schiedam naar Alkmaar (als gemeentepresident); Blanche Koyle van Groningen naar Rotterdam Zuid; Verda V. Stucki van Groningen naar Rotterdam Zuid; Howard P. Vause van Zeist naar Rotterdam Zuid; Ronald E. Poelman van Utrecht naar Rotterdam (als districts-president); Norman Wade van Haarlem naar 's-Gravenhage (als districts-president); Cornelius van Rij van Arnhem naar Utrecht (als districts-president); Donald J. Bell van Voorburg naar Den Helder (als gemeentepresident); William R. Meesters van Assen naar Haarlem (als gemeentepresident); Bertha van Drimmelen van Rotterdam Zuid naar Amsterdam; Thelma Davidson van Rotterdam Zuid naar Amsterdam; Theo K. Hollie van 's-Gravenhage naar Amsterdam; Thomas V. Rasmussen van Rotterdam Zuid naar Zeist; James

L. Lyman van Voorburg naar Utrecht; Madison E. Morrell van 's-Gravenhage naar Utrecht; Joseph W. Fiet van Groningen naar Utrecht; Richard M. Koplin van Harlingen naar Apeldoorn (als gemeentepresident); Carlton Sumsion van Utrecht naar Arnhem; Ivan M. van Leuven van Den Helder naar Arnhem (als gemeentepresident); Stuart S. Zaugg van Rotterdam Zuid naar Winschoten (als gemeentepresident); David G. Boyer van Utrecht naar Harlingen (als gemeentepresident); Robert W. Timmerman van Utrecht naar Assen (als gemeentepresident); Ferrin L. Allen van Winschoten naar Leeuwarden (als gemeentepresident); Ethana Johnson van Rotterdam Noord naar Groningen; Cleona E. Miller van Rotterdam Noord naar Groningen; Harold R. Hoffman van Arnhem naar 's-Gravenhage; H. Jex Tobler van Rotterdam naar het Hoofdkantoor der Zending, alwaar hij werkzaam zal zijn als assistent van de Zendingpresident.

Op 11 Juli j.l. kwamen negen zendelingen in ons land aan om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen:

Wilbur R. Langford te Utrecht; Rex O. Hamilton te Hengelo; Jay D. Wardle te Dordrecht; Harm J. Ploeger te Vlaardingen; Nyle M. Cox te Zutphen; LeGrande Allen te 's-Gravenhage; William L. Daniels te Rotterdam Zuid; Edward L. Kimball te Groningen en Cornelis de Jong te Zutphen. Oud. de Jong, die enige tijd geleden reeds een zending in ons land vervulde, zal het ambt van districts-president waarnemen. Het Apeldoornse en Arnhemse district zijn samengevoegd, terwijl de gemeente Eindhoven bij het Rotterdamse district is ondergebracht. Oud. C. de Jong zal presidenten over het samengevoegde Apeldoornse en Arnhemse district.

Vertrokken.

Ook nu zijn er weer sinds het uitkomen van ons vorig nummer heel wat leden naar Amerika vertrokken. Hier volgen hun namen en de gemeenten, waaruit zij afkomstig zijn:

Op 10 Juni j.l. vertrokken uit Utrecht: Bernardus La Maître; Wilhelmina H. La Maître-van Veltum; Elisabeth M. La Maître.

Op 18 Juni j.l. vertrokken uit Amsterdam: Johan W. P. Hamel; Willemina

Hamel-Ras; Johan W. P. Hamel Jr.; Ruurd Hut en Berendina Hut-Niekamp.

Op dezelfde datum vertrokken uit Haarlem: Jacob Bos; Louisa M. Bos-Roozen; Louisa M. J. Bos en Peter J. P. Bos.

Op 21 Juni j.l. vertrokken uit Delft: Bartholomeus Herbert; Everdina Herbert-'t Hart en Wilhelmina J. Herbert.

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Haarlem: Cornelis Wilkes; Hendrika Wilkes-Koorn en Nicolaas Wilkes.

Op 2 Juli j.l. vertrok uit Amsterdam: Johannes A. Croese.

Speciale gebeurtenissen.

Op 9 Juni j.l. werd weer een nieuwe gemeente in de Nederlandse Zending geopend. Ditmaal was het de stad Breda, die van nu af aan onder het gehoor is gekomen van het herstelde Evangelie. Na maanden van voorbereidend werk is de opening van deze gemeente een feit geworden. Op genoemde datum werd een speciale openbare vergadering gehouden, de eerste in deze gemeente, die door vele onderzoekers werd bijgewoond. Het muzikale gedeelte werd verzorgd door het pas gevormde zendelingenkwartet van het Rotterdamse district, bestaande uit de ouderlingen Meade E. Nielsen, Ralph Steenblik, Glen Lloyd en Thomas Rasmussen, terwijl oud. Homer Jensen, secretaris der Nederlandse Zending, het orgel bespeelde.

Te Dordrecht hebben de leden van het Priesterschap, tezamen met de zusters van de Z.H.V. een autotocht gemaakt naar de omgeving van Arnhem. Heen ging de tocht over Utrecht en men keerde terug over 's Hertogenbosch en Breda. Het was een zeer prettige dag, die de leden lang in geheugen zal blijven.

Uit 's-Gravenhage ontvingen wij nog bericht, dat door de plaatselijke O.O.V. op Hemelvaartdag de Opera werd bezocht, daar het wegens het slechte weer niet mogelijk was de natuur in te trekken. Ook de Zondagsschool heeft goed voor haar leden gezorgd op die regenachtige Hemelvaartdag. Zij kwamen des morgens vroeg in de zaal aan de Loosduinsekade bijeen. Daar werd gespeeld, getafeltenis en gesjoeld. 's Middags draaide men aardige kinderfilms voor de kleintjes, terwijl de inwendige mens evenmin vergeten werd. Bravo, Den Haag, dat was een goede gedachte! Op 16 Juni sloot de O.O.V. haar winter-

seizoen met een gevarieerd programma, dat zeer in de smaak viel. En op 30 Juni opende zij het zomerseizoen met een goed geslaagde bazar. Er werden spelen gedaan, waarvoor veel animo bestond.

Uit Groningen kregen wij nog een bericht over de op 10 Juni j.l. gehouden speciale openbare dienst, waarop President Sonne als voornaamste spreker het woord voerde. Onze correspondenten bericht, dat alle heiligen in het hoge Noorden genoten hebben van 's sprekers woorden.

Op 18 Juni j.l. hield de O.O.V. te Haarlem haar sluitingsavond, tevens afscheidsavond van twee naar Amerika vertrekkende families, met een toneelstuk: „De derde maal” geheten, dat bij de aanwezigen zeer in de smaak viel. Dat de Haarlemse gemeente zeer actief is, blijkt uit het feit, dat in deze gemeente een zangkoor werd opgericht. Wij hopen, dat het ons vele malen van zijn schone zang zal doen genieten.

Wij kregen een mooie foto van het land, hetwelk door de leden der gemeente wordt bebouwd als „Welvaartproject”. Het staat er goed bij, zo meldt Zr. Lakerveld, onze correspondenten, en iedere Woensdagavond en Zaterdagmiddag zijn de werkers prompt aanwezig.

In Rotterdam Noord trok de Z.H.V. er op 21 Juni j.l. op uit. Op die dag maakte zij n.l. haar gebruikelijke jaarlijkse uitstapje. Per autobus ging men naar de provincie Noord Brabant, waar de prachtige Kathedraal van 's Hertogenbosch werd bezichtigd. Vandaar ging men naar de Oisterwijkse Vennen, waar enige uren gedwongen rust werd genoten, omdat een der oudere zusters op eigen gelegenheid was gaan wandelen en was verdwaald. Twee uur moest men zoeken voor de oude dame was gevonden! Ondanks dit alles was de stemming buitengewoon goed. Na een genotvolle dag, keerde de zusters voldaan huiswaarts.

Op 6 Juli j.l. werd te Utrecht een Kerkdienst in de Engelse taal gehouden, waar verscheidene onderzoekers aanwezig waren.

Wat komt:

30 en 31 Juli a.s. districtsconferentie te Arnhem.

23 Augustus a.s. Z.H.V.-districtsconferentie te Rotterdam.